

Giới thiệu Đăng Vân Giá Vũ

Truyện Đăng Vân Giá Vũ của tác giả 1+1=2 là một câu chuyện nhẹ nhàng, tình yêu đi từ ảo đến thực mà cũng từ thực đến ảo. Tiêu Đăng Vân khóc không ra nước mắt đọc dòng thông báo của hệ thống: "Chức năng sinh con dành cho các cặp phu thê sẽ được bổ sung vào ngày 29/2

Mong người chơi cảm thấy hài lòng với chức năng mới này" Cô muốn sinh con, nhưng cô vẫn chưa có "phu quân", làm sao bây giờ!!!

Triệu Giá Vũ trầm ngâm nhìn dòng thông báo của hệ thống, anh bắt buộc phải có con, nhưng anh lại không muốn có "thê tử", phải làm sao đây!!! Cùng một lúc, trên kênh thể giới, xuất hiện hai dòng thông báo từ hai người khác nhau nhưng nội dung lại giống hệt nhau. Thông báo đó rất ngắn gọn, nhưng lại hàm súc: "Cần tuyển bạn đời!!!"

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1: Cần tuyển bạn đời

Tiêu Đăng Vân bật máy tính, mở lên một trang web game mà cô đã bỏ lâu ngày. Kick vào bảng xếp hạng, cô muốn biết rốt cuộc mình đã bị tụt bao nhiêu hạng. Trong khi cô đang xem lại bảng xếp hạng của mình thì khung chat chung của bang lại hiện lên:

[Ta là bang chủ cái bang]: Vân Vân, muội về rồi^^

[Đẹp có quyền]: Lâu lắm mới gặp lại thi sĩ nhỉ

Thi sĩ. Trò chơi được thiết lập để người có thể hóa thân thành nhiều nghề. Ban đầu, thi sĩ và hiệp sĩ vốn là hai nghề được người chơi ưa chuộng nhất, nhưng thi sĩ lại là nghề khó lên cấp nhất. Trong giang hồ lưu truyền, võ dụng nhất chính là thư sinh, vì vậy thi sĩ là nghề bị chèn ép bởi chính hệ thống. Đây cũng chính là lý do tại sao hiệp sĩ ngày càng nhiều, mà thi sĩ ngày càng hiếm. Tiêu Đăng Vân ban đầu cũng chọn thi sĩ, về sau cũng không đổi, bởi lúc đó cô mới vào đại học, chưa có quá nhiều thời gian cho trò chơi, vì vậy mà cũng "lui về ở ẩn" với cái nghề này. Có ai ngờ, thi sĩ sau nửa năm cô chăm chỉ đăng nhập, một bước tăng vọt về sức mạnh. Thì ra thi sĩ không phải khó lên cấp, chẳng qua nó lên cấp dễ sai thời gian. Vì vậy, may mắn Tiêu Đăng Vân trở thành top 20 của bảng xếp hạng PK.

[Tiêu Đăng Vân]: Tôi trở về rồi. Không ngờ 1 tháng rồi mà tôi vẫn chưa rút hạng

[Đại tẩu]: Thi sĩ của bang, ai dám đụng vào :boxing3: :boxing3: :boxing3:

[Ta là bang chủ cái bang]: Ai đụng vào ta bắn :shoot: :shoot: :shoot:

[Đẹp có quyền]: muội là thi sĩ cấp cao, không ai dám đánh đâu

[Tiêu Đăng Vân]: cả bang 07 sao???

Bang 07 không phải là bang cao nhất trên bảng trên bảng xếp hạng, nhưng lại là bang mà không bang nào đánh thắng được. Bảng xếp hạng của các bang không chỉ dựa vào PK, còn dựa vào cả vàng kim của bang, nên vốn dĩ 07 không đứng đầu bảng xếp hạng, 07, đúng như cái tên, đứng thứ 7 trong bảng xếp hạng, vị trí chưa bao giờ thay đổi, bất di bất dịch. Vì vậy, điều đáng tự hào của một bang là được chen chân vào top 6, hoặc đánh thắng được 07. Đương nhiên, điều thứ 2 vẫn chưa bang nào làm được.

[Tiểu tam vô tội]: Hảo hữu, bạn bị "thông minh" à, 07 không cần kéo quân đi đánh cậu. Cậu là thi sĩ cấp cao, nhưng đứng thứ 8 trong top thi sĩ, sau cả 7 thi sĩ của 07 đây

[Tiêu Đăng Vân]: Đùa ày mà! :)

[Ta là bang chủ cái bang]: Nửa tháng nữa, các bạn chuẩn bị đón chào thành viên mới

[Tiểu tam vô tội]: Đại tẩu đồng ý sinh con sao? Thật bất ngờ?

[Tiêu Đăng Vân]: Sinh gì???

Sinh con, chẳng lẽ bang chủ và đại tẩu không chỉ ở trong game mà còn ở ngoài đời. Vậy cô chuẩn bị quà sao?

[Đẹp có quyền]: Vân nhi, muội đọc thông báo ở hệ thống đi

Tiêu Đăng Vân kích chuột rời khỏi cuộc trò chuyện, bấm vào khung nhỏ ở góc bên phải, một dòng thông báo to đập vào mắt cô:

“Chúc năng sinh con dành cho các cặp phu thê sẽ được bổ sung vào ngày 29/2

Mong người chơi cảm thấy hài lòng với chức năng mới này”

Gi? Hôm nay đã là 13/2, cô vẫn chưa có “phu quân”, nhưng cô rất muốn có con, phải làm sao đây!!!

Triệu Giá Vũ bước ra khỏi phòng họp, bước chân nặng nề, khuôn mặt u ám. Thân là một trong những người sáng tạo ra game, anh cũng phải làm “trưởng phòng khảo sát người chơi”. Mấy tháng trước, bọn anh khảo sát được rất nhiều cặp vợ chồng trong trò chơi muốn có chức năng sinh con, liền họp thông nhất khai triển kế hoạch ra mắt chức năng mới. Ai ngờ, lệnh trên ban bố tất cả bọn anh phải có một người kết hôn, để thử nghiệm chức năng sinh con trên trang web chính. Vừa mới đi họp, tất cả đều bỏ phiếu chọn anh phải kết hôn. Mờ ra trang web mà mình từng dày công chế tạo, bây giờ nó lại đem cho anh rất nhiều phiền phức, anh thật chẳng biết cảm giác ra sao. Triệu Giá Vũ trầm ngâm nhìn dòng thông báo của hệ thống. Anh bắt buộc phải có con, nhưng anh lại không muốn có “thê tử”, phải làm sao đây!!!

Cùng một lúc, trên kênh thể giới, xuất hiện hai dòng thông báo từ hai người khác nhau, nhưng nội dung lại giống hệt nhau. Thông báo đó rất ngắn gọn, nhưng lại hàm súc: “Cần tuyển bạn đời!!!”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Kết hôn đi

(Kênh thể giới)

[Ta bao hết]: Tiêu thi sĩ và cả Triệu thi sĩ cùng tuyển bạn đời à?

[Tiểu tam vô tội]: vân nhi, hay muội kết hôn với triệu bang chủ đi

[Vô gia cư]: Cái bang và 07 chuẩn bị họp tác sao, làm sao tôi sống

[Vân Đăng Tiêu]: cũng chưa chắc được nam thần đồng ý, hứ

[Đẹp có quyền]: Tiêu tiêu, đổi tên vui nhi

[Tiêu Đăng Vân]: Ai thế, sao quen quen?

[Tiểu tam vô tội]: Vũ Đình đấy, cô ta dám khiêu chiến muội, thách đấu đại tẩu, cuối cùng thua nên bị bắt phải đổi thành tên ngược của em. Bây h thế này đây

(Bây h: Bây giờ, đây là cách viết tắt của một số bạn trẻ hiện nay)

Tiêu Đăng Vân còn chưa kịp tiêu hóa hết những điều xảy ra lúc mình tạm thời bỏ game thì một khung chat riêng hiện lên:

[Triệu Giá Vũ]: Cô muốn kết hôn?

[Tiêu Đăng Vân]: Vâng.

Tiêu Đăng Vân thật không dám chậm trễ trả lời, còn trả lời rất đầy đủ dấu câu. Nam thần, người ta là nam thần đó. Chính là thần tượng của cô, là thi sĩ cao cấp nhất trong sever này. Cô cũng không ngờ nam thần định kết hôn. Ôi, ai mới có điểm phúc đó đây!

[Triệu Giá Vũ]: Tôi đang tìm người kết hôn.

[Tiêu Đăng Vân]: Cho nên...

[Triệu Giá Vũ]: Chúng ta bàn về điều kiện trước đi.

Điều kiện? Hình như cô vẫn chưa nói gì mà? Nam thần, anh nhảy cấp nhanh quá, tôi không theo kịp rồi.

[Triệu Giá Vũ]: Tôi không muốn ồn ào, đây đưa không rõ ràng, sau khi kết hôn sinh con có thể ly dị, nhưng con là tôi nuôi, được chứ?

Kết hôn? Sinh con? Ly dị? Nam thần đang nói gì vậy. Khoan đã, con! Vậy là cô kết hôn, sinh con, ly dị, rồi mất con à!

[Tiêu Đăng Vân]: Không được!

Tiêu Đăng Vân kiên quyết. Chưa gì mà cô đã cảm thấy cục cựa bẻ bồng sắp rời bỏ cô. Con của cô đấy!!!

[Triệu Giá Vũ]: Vậy thì thêm bồi thường, cô muốn gì cũng được, ngoại trừ con.

Đây đã là nhượng bộ cuối cùng của anh rồi, anh không chắc mình có thể tiếp tục trò chuyện bao lâu.

[Tiêu Đăng Vân]: Vậy thì tôi kết hôn làm gì? Tôi cần con.

[Triệu Giá Vũ]: Đó là khi ly dị, cô không hiểu sao?

Triệu Giá Vũ nhìn dòng tin nhắn. Anh đã dần dần hình dung ra được người đối diện. Một, đó là một cô gái rất yêu trẻ con, yêu đến mức quên mất mình đang nói chuyện với ai. Hai, đó là một con người rất nguy hiểm, dùng cả chiêu “lạc mèm buộc chặt”, biết anh muốn con nên sẽ dùng nó để gây sự chú ý. Đối với một thi sĩ đã lâu chưa kết hôn, vừa mới rời bỏ trò chơi một tháng và vừa quay trở về với tin tức cần tìm bạn đời như Tiêu Đăng Vân, anh vẫn nghiêng về suy nghĩ ban đầu hơn.

[Triệu Giá Vũ]: Trong lúc kết hôn, ngoại trừ đứa con sẽ không có bất kỳ ràng buộc gì. Mỗi người phải có trách nhiệm bảo vệ sự bình yên của đôi phương, cô hiểu không?

Thế này không phải quá tốt sao? Tiêu Đăng Vân cô không cần phải quá mức trói buộc mình, đây chính là vấn đề khiến cô không muốn kết hôn đó!

[Tiêu Đăng Vân]: Được!^^

Triệu Giá Vũ thờ phào, cuối cùng đã bớt được một mối lo. Nhưng có lẽ nên cho người ta một số quyền lợi nhỉ? Một mối quá, chuyện đó để sau đi.

[Triệu Giá Vũ]: Vậy, kết hôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Hẹn hò

Tiêu Đăng Vân ngồi trước bàn máy tính, âm thanh bàn phím vang lên lách cách trong không gian tĩnh lặng. Là những bức thư từ đọc giả, cô phải chọn lọc từng dòng thư, viết câu trả lời cho họ, đưa lên cho cấp trên duyệt, sau đó còn phải chọn cách trình bày, đưa qua bộ phận kỹ thuật, vâng vâng... Phải, cô làm việc cho một chuyên mục của một tờ báo. Đó chính là một tờ báo dành cho các bạn nhỏ tiểu học. Chuyên mục “Khoa học khám phá” cô làm chuyên tìm ra những vấn đề thú vị trong cuộc sống, đồng thời cũng giải đáp thắc mắc cho đọc giả. Không phải thư từ đọc giả nào cũng được hồi báo trực tiếp trên báo, tuy nhiên cô cũng phải trả lời tất cả thư, đương nhiên là cả những bức thư nhằm mục đích phá rối. Nhà báo là công việc khá nguy hiểm, nhưng công việc của cô lại khá an nhàn. Chỉ cần tìm hiểu những điều thú vị, trình bày chúng cho phù hợp và đẹp mắt so với các bạn trẻ, tìm những cách giải thích hợp lý nhất, nhưng cũng dễ hiểu nhất. Điều này rất phù hợp với bản thân cô, có thể vừa tìm hiểu kiến thức, vừa tiếp xúc với các bạn nhỏ. Hoàn thành xong các câu trả lời, xem lại lời văn, địa chỉ email, cô nhấn lần lượt vào các nút “gửi”. Tiêu Đăng Vân nhìn đồng hồ, đã sáu giờ hơn, cô có thể ra về.

Xách túi đi trên đường phố, Tiêu Đăng Vân tìm một quán để ăn tối. Không phải cô không biết nấu ăn, nhưng tài nghệ của cô chỉ đủ để lấp bụng, không thể gọi là “xuất sắc”, cũng chưa đạt đến trình độ “ngon”. Tiêu Đăng Vân không phải là người tự ngược đãi bản thân, lấy tiêu chuẩn sống bình thường, tiền lương của cô đủ nuôi một gia đình bốn người trong một tháng. Huống hồ gì cô đang độc thân, phung phí một chút vẫn còn tiền dành dụm, không phải sao? Như vậy thì chẳng cần tiết kiệm lắm, cứ bỏ tiền ra ăn thôi, vừa không tốn sức, vừa lấp đầy bụng bằng thức ăn ngon, lại không quá tốn tiền, quá thuận lợi!

Đang suy nghĩ có thể ăn món gì, Tiêu Đăng Vân liền ngửi thấy một mùi thơm. Sử dụng khả năng khứu giác của động vật và đi theo tiếng gọi của dạ dày, Tiêu Đăng Vân liền thấy một quán ăn nhỏ, biển báo nhỏ đề tên: “Com bình dân”. Quả nhiên, trong quán chật ních người, cô không thể tìm thấy một chỗ ngồi trống nào, xem ra chỉ có thể mua về nhà thôi! Tiêu Đăng Vân vừa đến trước quầy hàng, chưa kịp chào hỏi gì thì bà chủ đã lên tiếng hỏi trước. Câu hỏi đó, ừm, cô nghe được, nhưng cô không hiểu. Bà chủ nói giọng địa phương rất nặng, đến nỗi cô đã đi thực tế nhiều nơi mà vẫn không hiểu được bà đang nói gì. Khi còn chưa biết xử lý thế nào, một giọng nói đã vang lên đằng sau cô:

“Bà ấy hỏi, một phần bình thường chứ”, rồi với một giọng điệu y chang như vậy, người đó nói với bà chủ một câu khác. Lần này cô nghe hiểu, người đó nói “Cho con phần bình thường”. Tiêu Đăng Vân thật sự rất vui mừng, có người giúp cô phiên dịch, cô tội gì mà không bám theo. Kéo cánh tay người đó, cô tươi cười nhìn họ:

“Tôi cũng vậy.”

Ngay sau khi nói xong, Tiêu Đẳng Vân biết mình đã làm. Thứ nhất, đây là con trai! Không chỉ là con trai, đó có vẻ là người sạch sẽ, biểu hiện là nhũ mày khi có người khác đụng vào. Thứ hai, người đó đang nhìn cô với ánh mắt khó chịu, mà theo chức năng tự dịch của cô chính là, không biết tự gọi đồ sao, đồ phiền toái. Chấp nhận nhận lấy ánh mắt khinh bỉ đó, cô thả bàn tay đang kéo người của mình ra, làm trận hy sinh nói với mà chủ một chất giọng mà cô cố gắng hết sức giả vờ cho đúng. Ai ngờ, vừa nói xong, bà chủ lại dùng giọng phổ thông nói với cô: “15 ngàn“. Tiêu Đẳng Vân khóc không ra nước mắt đưa tiền và cầm hộp cơm trở về, trong đầu không ngừng phẫn nộ. Bà à, sao bà không nói ngay đầu, để con khổ thế, còn bị người ta coi khinh, à không, coi là phiền toái!

Mở chìa khóa, để tui xách trên ghế, Tiêu Đẳng Vân mở hộp cơm chuyển vào đĩa, đổ canh vào trong tô, sau đó vớt bao vào thùng rác, rồi thưởng thức món ăn. Quả nhiên là rất ngon, không phụ cô chịu nhiều tổn thất như vậy. Lần sau đến nữa thôi!

Ăn cơm xong, Tiêu Đẳng Vân dọn dẹp chén đĩa, rửa chén rồi lại vào phòng tắm rửa thay đồ. Lúc tắm xong và nằm trên giường, cô mới phát hiện đã là tám giờ rưỡi, nhanh vậy sao? Tiêu Đẳng Vân mở điện thoại, bấm vào giao diện của trò chơi “Tuyệt đỉnh giang hồ”, hệ thống liền hiện ra các dòng thông báo:

Triệu Giá Vũ tặng cho bạn Thầm mến mộ, thân mật của hai bạn tăng 1314, sức mạnh của bạn tăng 520.

Triệu Giá Vũ tặng cho bạn Thầm mến mộ, thân mật của hai bạn tăng 1314, sức mạnh của bạn tăng 520.

Triệu Giá Vũ tặng cho bạn Thầm mến mộ, thân mật của hai bạn tăng 1314, sức mạnh của bạn tăng 520.

Triệu Giá Vũ tặng cho bạn Thầm mến mộ x10, thân mật của hai bạn tăng 13140, sức mạnh của bạn tăng 5200.

Triệu Giá Vũ gửi lời mời đề nghị hẹn hò.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 4: Anh bị cô ghét rồi!

Hẹn hò? Không phải là kết hôn sao? Tiêu Đẳng Vân liền bấm vào khung chat riêng với Triệu Giá Vũ, giao diện khung chat cũng đã thay đổi. Thay đổi một khung chat là tốn tiền cực kỳ, tốn hơn một tháng “cày” game của người bình thường. Đây có thể xem là một trong những điều phung phí của game thủ. Vậy mà Triệu Giá Vũ không chỉ thay đổi khung chat, nam thần còn nâng cấp cả phòng chữ và biểu tượng chat, thậm chí còn để hình nền động. Nam thần, anh giàu đến thế à? Tôi ghen tị mất thôi! Ghen tị... ghen tị... ghen... A, mới đó đã quên mục đích chính rồi. Tiêu Đẳng Vân lập tức nói chuyện với đại thi sĩ:

[Tiêu Đẳng Vân]: Tại sao phải hẹn hò, kết hôn luôn đi?

[Triệu Giá Vũ]: Người chơi phải hẹn hò ít nhất trong 1 tuần mới được kết hôn, tôi cũng không muốn.

Tiêu Đẳng Vân nhìn người kia trả lời mà không biết nói gì. Hóa ra là bắt buộc. Nhưng mà, có cần phải nói thêm về sau không, rất đã kích người đó!!! Tiêu Đẳng Vân bấm chuột vào ô đồng ý trong dòng thông báo. Thôi vậy, cô cũng muốn kết hôn mà.

Triệu Giá Vũ nhìn hệ thống thông báo đối phương đã đồng ý kết hôn, trong lòng vẫn suy nghĩ. Bồi thường thì bây giờ tặng hoa, sau này kết hôn thì tặng thêm trang bị là được. Dù sao đáng lẽ người ta phải kết hôn theo sở thích, ở đây lại là hơn nửa bị anh ép, anh nghĩ ngoài trách nhiệm trong điều kiện ra, anh cũng phải bồi thường một chút. Sau khi nghĩ thông suốt, anh liền tặng loại hoa đắt tiền nhất. Thầm mến mộ là loài hoa duy nhất có chức năng giúp đối phương tăng sức mạnh, anh nghĩ thế là đủ rồi. Được rồi, kết hôn thôi. Khi chuột di chuyển đến chữ kết hôn, anh liền nghĩ đến chức năng hẹn hò trong trò chơi. Dù đây là bắt buộc đối với mỗi người chơi muốn kết hôn, nhưng với thi sĩ cấp cao như anh mà nói, đó là không cần thiết. Đối với hiệp sĩ và các nghề bình thường, tự do tung hoành ngang dọc, kết hôn của hiệp sĩ thời xưa đa số vẫn dựa vào sở thích, bởi vậy hiệp sĩ cần phải hẹn hò ít nhất 1 tuần trước khi kết hôn. Thi sĩ cấp thấp không có nhiều danh vọng, khá tự do nên thời gian hẹn hò bắt buộc chỉ là 3 ngày. Còn đối với thi sĩ cấp cao, các trạng nguyên thời xưa kết hôn ít nhiều luôn phải dựa vào môn đăng hộ đối, thế nên tình cảm không nhiều. Thi sĩ cấp cao không cần phải hẹn hò mà cũng có thể kết hôn. Tuy nhiên, anh vẫn muốn tìm hiểu người đối diện, làm thế nào mà có thể trở thành thi sĩ cấp cao. Chính anh là người thiết lập cho thi sĩ, nên anh hiểu, chỉ cần an nhàn đăng nhập thực hiện nhiệm vụ nhỏ là có thể lên cấp rất nhanh. Bởi vì cái thi sĩ cần chính là đọc sách, vì vậy khiêu chiến thách đấu chỉ khiến cho sức mạnh của thi sĩ giảm đi. Ngoài ra, vì là thi sĩ nên sức mạnh cần dựa vào trí não. Mỗi một trang bị, vật phẩm của thi sĩ đều phải trải qua một bài kiểm tra có các câu hỏi thực tế, đặc biệt là các câu hỏi về khoa học tự nhiên, bởi đó chính là logic để trở nên mạnh hơn. Cấp trận pháp của thi sĩ không phải dựa vào sức mạnh mà phải dựa vào sự tính toán khôn khéo. Tập hợp tất cả những điều trên, không sót bất cứ thứ gì, mới có thể trở thành một thi sĩ cấp cao. Không những là thi sĩ cấp cao, người đối diện anh đây còn là thi sĩ cấp cao duy nhất sau những người bạn anh. Anh thừa nhận đây là một trong những lý do anh đồng ý kết hôn với cô. Tuy nhiên, anh vẫn muốn tìm hiểu kỹ. Vì vậy, hẹn hò thôi!

Đang suy nghĩ liên miên, điện thoại của Triệu Giá Vũ reo lên. Là anh Hạo! Bất máy, anh chưa kịp chào hỏi thì bên kia đã la lên:

“Đau ruột thừa, Giá Vũ cậu được lắm. Làm việc cũng phải nghỉ chứ. Cậu bị thế thì làm sao tôi sống.”

Nghe được những lời này, Triệu Giá Vũ liền cảm thấy ấm áp. Anh liền trả lời lại:

“Em không sao.”

“Cậu không sao nhưng tôi có sao. Cậu bị bệnh thì cứ bệnh, cho bà nhà tôi biết làm gì. Bà đã hay lo chuyện bao đồng, lại còn khá ưa ý cậu, nghe cậu bị bệnh là bà xả hết lên đầu tôi. Lần sau bị bệnh đừng có cho bà biết.”

Triệu Giá Vũ đột nhiên im lặng. Nói thật nhé, anh có quan tâm đến em không đấy, hay là mắng vợ không được ra đây mắng em hả, đồ sợ vợ!!!

Mang theo tâm trạng khá bức dọc, Triệu Giá Vũ âm thầm nổi nóng trong lòng. Nói vậy thì nói, Triệu Giá Vũ vẫn tiếp tục cầm điện thoại nghe người kia kẻ lè.

“Cậu làm gì im thế, quán bà nhà tôi giới thiệu cậu ăn chưa? Chủ quán đó là đồng hương của mẹ vợ tôi, nói hơi khó nghe, cậu nghe có hiểu ko?”

“Em hiểu mà, được rồi, tạm biệt, không cần lo cho em.”

Triệu Giá Vũ dập điện thoại một cách bất ngờ. Anh đang suy nghĩ về người đó, Tiêu Đăng Vân, cái tên anh nhớ mãi không quên. Đó là người con gái anh rất thích khi học đại học. Tuy nhiên, anh lại không có dũng khí để tỏ tình. Cuối cùng, khi anh đã tốt nghiệp và cũng đã đủ can đảm, thì bạn cô lại nói cô đã có người yêu rồi. Không chỉ bạn cô, cả khoa đều biết người đó là cựu học sinh xuất sắc của trường. Hôm nay gặp lại cô là ngoài ý muốn, tuy đã cố gắng kiềm chế, anh vẫn bước chân vào quán ăn mà anh không định vào. Đi đến sau cô, bắt chuyện với cô, cố gắng ra vẻ lạnh lùng mà cô thích. Nhìn cô tươi cười thì lại vui mừng, nhìn một chút bàn tay của cô, anh lại phát hiện nơi cô kéo áo anh đã bẩn mất rồi. Sao có thể vậy, cô ghét anh thì sao, định nhìn cô một chút thì cô đã quay lại tự nói với bà chủ. Nghe giọng nói của cô, anh cảm thấy rất vô vọng. Cô cho dù cố gắng nói chất giọng khó nói đó cũng không cần anh giúp nữa. Quả nhiên, lúc cô quay lại thì khá bức dọc. Anh bị cô ghét rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5: Bạn trai nhà mình

Nhanh chóng bình ổn lại cảm xúc trong lòng mình, Triệu Giá Vũ quay trở lại màn hình. Anh thấy đã có rất nhiều tin nhắn của đối phương:

[Tiêu Đăng Vân]: Ủm, tôi đã đồng ý rồi.

[Tiêu Đăng Vân]: Sao anh không trả lời?

[Tiêu Đăng Vân]: Anh bận sao?

[Tiêu Đăng Vân]: À, vậy, khi nào anh rảnh thì nói chuyện tiếp. ^^

[Triệu Giá Vũ]: Không sao, tôi bận nghe điện thoại, cô đang rảnh sao.

[Tiêu Đăng Vân]: Ừ.

Tiêu Đăng Vân cảm thấy bỗng nhiên không khí có chút yên lặng, không có chuyện gì để nói tiếp cả. Mà Triệu Giá Vũ có vẻ cũng không có đề tài để nói...

[Tiêu Đăng Vân]: Anh ở ngoài đời cũng tên Triệu Giá Vũ sao?

[Triệu Giá Vũ]: Ừ, còn cô?

[Tiêu Đăng Vân]: Vẫn là Tiêu Đăng Vân thôi!

Cô ấy tên Tiêu Đăng Vân. Là cô ấy, hay là trùng hợp. Triệu Giá Vũ anh xưa nay chơi game chỉ nhìn vào các con số ID của các game thủ, không bao giờ để ý vào tên. Không ngờ vậy mà để cho anh một tổn thất khá lớn. Nếu như là cô ấy, nếu như cô ấy đang sử dụng game mà anh tạo ra, vậy thì:

Cô cảm thấy game này thế nào?

Hỏi thế này có vẻ hơi lộ liễu thì phải. Dòng chữ được đánh xong, còn chưa kịp gửi đi đã tội nghiệp bị chủ nhân của nó xóa bỏ hoàn toàn, xóa bỏ một cách không thương tiếc. Khung tin nhắn của Triệu Giá Vũ rất nhanh hiện ra rất nhiều chữ, nhưng cũng rất nhanh bị xóa. Cuối cùng, cũng có một dòng chữ được nhấn enter:

[Triệu Giá Vũ]: Cô chơi game này đã lâu chưa?

Không biết có phải cảm giác hay không, Tiêu Đẳng Vân cảm giác thấy người đối diện mình đang dùng một giọng nói trêu mền để mà nói với cô. Thậm chí, cô còn tưởng tượng đó là người mình đã gặp ở tiệm ăn lúc tối. Lắc lắc đầu, Tiêu Đẳng Vân nhanh chóng ổn định suy nghĩ của mình. Không thể như vậy được, nhất định là mình nghĩ lung tung. Người ta là đại thi sĩ đó, không thể có chuyện đó được. Cô nhanh chóng trả lời lại cho đối phương:

[Tiêu Đẳng Vân]: Tôi chơi từ năm ngoái rồi.

[Triệu Giá Vũ]: Vậy cô cảm thấy trò chơi này thế nào?

Thế nào ư? Tiêu Đẳng Vân bỗng cảm thấy mình khó trả lời được. Trò chơi này, ừm, khá hay!

[Tiêu Đẳng Vân]: Ừm, game này nội dung khá hay, tạo hình nhân vật rất thông minh, nhất là nghề nghiệp và công việc. Ví dụ thi sĩ phải đọc sách, hiệp sĩ phải luyện kiếm! Tôi thích nhất là thi sĩ! ^^

Cô ấy thích game này! Lần đầu tiên anh cảm thấy may mắn, rất may mắn. Thi sĩ là nhân vật mà anh chịu trách nhiệm tạo hình, là nhân vật mà cô ấy thích nhất. Tuy chưa xác định được rõ ràng đối phương có phải người mình mong chờ hay không, nhưng con tim của Triệu Giá Vũ đã len lỏi một chút tia nắng. Tất nhiên, bây giờ, sau khi đọc tin nhắn tiếp theo, tia nắng đó đã dịu đi phần rồi:

[Tiêu Đẳng Vân]: Tôi đi làm nhiệm vụ chút, chắc không nói chuyện được đâu, có gì thì đợi ngày mai vậy!

—

Tiêu Đẳng Vân nhận được thư từ bang chủ, trong thư bảo đến thư phòng của bang bàn tin khẩn. Kiểu gì nữa vậy, mấy người này có biết phát thư khẩn rất tốn tiền không? Nói gì thì nói, cô vẫn kick chuột vào ô đi chuyển nhanh. Vừa vào thư phòng, khung chat riêng của bang liền hiện lên:

[Ta là bang chủ cái bang]: Kênh thế giới mới thông báo, muội và đại thi sĩ hẹn hò

[Đẹp có quyền]: Hẹn hò mà ko thông báo, kênh thế giới còn biết tin này trước cả bang, vân nhi, MUỘI MUỐN CHẾT!

Ko: Không

[Tiểu tam vô tội]: Vân vân, ko phải muội muốn làm phản chứ, ko thèm nói bang một tiếng đã đi hẹn hò

Tiêu Đẳng Vân rất hoang man. Phải, thật sự rất hoang man. Sao cô lại quên đi những người này chứ!

[Đại tẩu]: Quên đi quên đi, sao lại hẹn hò mà không kết hôn luôn?

[Tiêu Đẳng Vân]: Phải hẹn hò mới được kết hôn, không phải sao?

Không phải bang chủ và đại tẩu đã từng kết hôn sao? Sao đại tẩu lại hỏi mình như vậy?

[Ta là bang chủ cái bang]: Bình thường là thế. Thi sĩ cấp cao ko cần hẹn hò mà cũng có thể kết hôn, muội ko biết sao???

[Tiêu Đẳng Vân]: Muội không biết, muội chưa bao giờ đọc thông báo đó.

[Lâm Chấn Phong]: Vậy sao muội biết được phải hẹn hò mới được kết hôn?

[Tiêu Đẳng Vân]: Đại Thần nói.

[Tiểu tam vô tội]: Triệu đại thi sĩ á

[Đẹp có quyền]: Muội cùng huynh ấy nói chuyện rồi? Hâm mộ

[Lâm Chấn Phong]: Có gì mà hâm mộ?

[Đại tẩu]: phong nhi ghen kìa, đẹp à, chấp nhận người ta đi

[Lâm Chấn Phong]: Không có!

[Đẹp có quyền]: Ông có chịu đâu! Muội mới là người bị đá ấy

Đá: bỏ roi. Đây là một thuật ngữ hiện đại.

[Lâm Chấn Phong]: Ta có đá muội đâu! TvT

[Đẹp có quyền]: chính nhà người bảo tên ta ko hay, người ko thích. Ta chỉ nói đúng thôi

[Lâm Chấn Phong]: Anh chỉ bảo để tên gì đó khác sẽ hợp hơn, tên em đang dùng không hợp.

[Đẹp có quyền]: Đẩy đẩy...

Lại cãi nhau rồi. Hai người bọn họ có thể được xem là cặp đôi chó mèo nhất cái bang này. Cô cũng không biết được hai người bọn họ có thật sự thích nhau không. Nhưng mà, cô vẫn thiên về đáp án không hơn.

Cặp đôi chó mèo: cặp đôi cãi nhau suốt ngày như chó với mèo. Đây có thể được xem là một cách dùng từ khá hay và thâm thúy, bởi vì nó cũng có hàm ý chửi mắng!

[Tiêu Đăng Vân]: Đứng cãi nữa

[Tiểu tam vô tội]: Được rồi, đã ít on, mà cứ on là cãi, rảnh nhĩ?

On: Online. Đây là chỉ thời gian người chơi vào trò chơi.

[Ta là bang chủ cái bang]: Các người dám xem trộm là không khí sao?

[Đại tẩu]: Các người dám xem bốn cung là không khí sao?

[Tiểu tam vô tội]: cô đơn đây này, cứ khoe hợp ý mãi, chuyện vẫn nhĩ chưa bàn kìa!

Sao vẫn đề lại chuyện đến cô rồi, cô tưởng đã tránh được rồi mà. Sao ai cũng nhớ dai thế!

[Tiêu Đăng Vân]: Muội thi sao?

[Tiểu tam vô tội]: Sao đại thi sĩ nói dối muội, thông báo về luật kết hôn luôn nằm cùng một chỗ mà. Ai đọc cũng biết cả!!!

[Tiêu Đăng Vân]: Chắc huynh ấy quên thôi!

Có lẽ anh ta quên thật, dù sao đó là luật cho số đông mà. Trong tâm thức, Tiêu Đăng Vân không biết mình đã vô ý bênh vực cho bạn trai nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6: Đại chiến bang

[Lâm Chấn Phong]: Quên dễ thế thì ta quên được rồi.

[Tuyết Phi Vân]: Sao huynh nói vậy?

[Lâm Chấn Phong]: Muội không biết đó là cái huynh ghét nhất sao. Tại sao hiệp sĩ phải hẹn hò đến 7 ngày mới kết hôn được chứ, như đại thi sĩ không phải tốt sao?

Sao lại đem cô ra so sánh rồi? Huynh có giỏi thì chơi luôn cái chức thi sĩ của tôi luôn đi!

[Đại tẩu]: Tại vì việc hẹn hò mà em nó ko kết hôn với đẹp dc

À, hình như vụ này rắc rối bang một thời gian thì phải. Tiêu Đăng Vân nghĩ, nếu như cô nhớ không lầm, thì trong ngày thứ hai của “lộ trình hẹn hò”, Lâm huynh bị trễ hẹn, dẫn đến Đẹp tỷ tức giận, kết thúc hẹn hò, không đồng ý kết hôn. Cô biết vì sao chức năng này bị các game thủ mắng nhiều như vậy rồi, không phải là vì mức độ biến thái của nó ư? Mà khoan, lỡ như trong 7 ngày hẹn hò của cô, Triệu Giá Vũ đổi ý không kết hôn thì sao? Tiêu Đăng Vân cô không phải là sợ độc thân, nhưng mà chức năng sinh con sắp ra rồi, không có người kết hôn thì làm sao có con?

[Tiểu tam vô tội]: Rốt cuộc là sao? 07 chẳng bao h đi đánh bang mình đâu! ko lo hai người đó chia tay đâu

[Tiêu Đăng Vân]: Cô trừ tôi sao? Hẹn hò không được thì thôi, cô trừ tôi làm gì. Tôi nghĩ cô chưa có phu quân là vì thế đấy. Thương hại cho cô, tôi không trừ ngược lại cô đâu. FA thế đủ rồi!

FA: Độc thân

Có người nói ra, Tiêu Đăng Vân ngược lại bớt lo hơn. Cuối cùng cô cũng nghĩ đến châm ngôn của mình: Trò chơi chỉ là trò chơi. Cùng lắm thì tìm trong bang mà kết hôn thôi!

[Ta là bang chủ cái bang]: Im hết, có việc quan trọng hơn. Boss mới ra. Là boss bang đấy.

Boss là các phó bản ngẫu nhiên cho người chơi. Theo cách suy luận đó, boss bang là các phó bản ngẫu nhiên cho các bang. Thật ra có thể nói như vậy, nhưng boss bang có tầm quan trọng hơn nhiều. Các boss bang sẽ được thông báo trước một tuần, và sẽ rơi ngẫu nhiên ở vị trí nào đó, thậm chí là nhà của người chơi. Vì chiến trường là bất cứ nơi đâu, bang của cô phân người ở từng khu vực, cho người đi thăm từng nhà của các thành viên quan trọng, rồi khi boss bang xuất hiện mới gửi tin khẩn đến bang. Phải nói là bang chủ của bọn cô không tiếc tiền cho boss bang, bởi vì trang bị rơi ra của boss bang luôn rất hấp dẫn.

[Đại tẩu]: Lần này là boss nào

[Ta là bang chủ cái bang]: Là boss Cao Kỳ Vũ

[Lâm Chấn Phong]: là điểm mạnh của Tây cung :(((

[Đẹp có quyền]: Như vậy chúng ta phải đấu với Tây cung

[Tiểu tam vô tội]: Vậy lần này phân bổ đều hay ở tử lâu của Tây cung

Boss Cao Kỳ Vũ là boss bang có niềm hăng say đặc biệt với rượu. Trong khi bang Tây cung bao trọn hầu hết các chưởng quầy của sever. Chưởng quầy cũng là một nghề nghiệp trong trò chơi. Nhà của họ được dùng để mở quầy bán hàng. Tây Cung đã dùng chức năng tập kết hệ thống để mở quầy rượu phát triển nhất sever. Có điều, Tiêu Đằng Vân cô chưa từng bước chân vào trong đó, bởi Tây cung là kẻ địch lớn nhất của bang cô. Trong khi Tiêu Đằng Vân cảm thấy hoang man, bang lại một lần nữa phát lệnh khẩn cấp.

Bản vẽ chuyện khẩn đương nhiên thành viên bình thường của bang không thể tham dự, mà cô lại không nằm trong số đó! Có điều, vấn đề lần này của bang có vẻ nghiêm trọng thật sự, thậm chí còn cãi nhau nữa!

[Đẹp có quyền]:Hay bỏ boss bang lần này đi! Lần trước bên đó còn dám mắng bang mình, em thì không bước chân sang đó luôn rồi

[Lâm Chấn Phong]: Không lẽ trơ mắt nhìn bên đó lấy trang bị của boss Cao

[Đại tẩu]: bên đó chửi bới bang mình đó. nó vu khống cho bang mình nữa kìa

[Tiêu Đằng Vân]: Vẫn chưa biết rõ vị trí boss Cao sẽ đến mà! Ta đâu cần sang đó

[Lâm Chấn Phong]: Ý của muội là sao?

[Tiểu tam vô tội]: Bây giờ ta muốn mở tử lâu cũng không kịp đâu, không đuổi theo Tây cung được

[Đẹp có quyền]: Đứng đó Vân nhi, chúng ta tự cung tự cấp, làm gì có kinh nghiệm để mở tử lâu

[Tiêu Đằng Vân]: Không phải vậy, không phải trong kho còn rượu hiếm Tinh như mộng sao. Boss Cao tuy sẽ qua bên Tây cung, nhưng vẫn hay dòi địa điểm mà. Ta chỉ cần rao bán Tinh như mộng, muội không nghĩ boss sẽ không đến.

[Tiểu tam vô tội]: Cũng được, nhưng mà đó là rượu hiếm của bang, để dành kỷ niệm thành lập bang mà!

[Tiêu Đằng Vân]: Chỉ đến bước đường cùng thôi. Ta bày sẵn một trận địa, đấu tay đôi với boss, cùng lắm là chết vinh hơn sống nhục.

Boss bang có ba hình thức đấu. Đầu tiên là đấu tự do. Tất cả mọi người sẽ từng lượt đấu với boss, sức mạnh của boss sẽ giảm dần qua từng lượt đấu, người cuối cùng đánh được boss sẽ lấy được trang bị về cho bang của mình. Hình thức thứ hai là đấu tay đôi. Bang sẽ gửi yêu cầu đấu tay đôi với boss bang. Người đại diện của bang sẽ đấu với boss. Nếu thắng thì lấy được gấp ba lần trang bị, nhưng nếu thua thì bất kỳ người nào trong bang cũng không được đấu tự do tiếp. Đấu tay đôi chỉ có thể có được 40% thắng, bởi sức mạnh của boss bang luôn là vô địch. Cuối cùng lại là đấu sinh tử. Loại đấu này cũng do bang gửi yêu cầu, và cả bang phải có mặt để đánh. Một khi đã gửi yêu cầu không thể rút lại, mà chỉ cần thiếu một người thì cả bang không được đấu tiếp. Tỷ lệ để thắng lại càng khó hơn lên trời, với mức 10%. Đương nhiên, điều kiện hậu hĩnh của nó là bảy lần trang bị.

[Đại tẩu]: Không được Vân vân, đấu tay đôi chỉ có 40% thắng thôi

[Lâm Chấn Phong]: Nếu như vậy thì ai đấu

[Ta là bang chủ cái bang]: Ta mà đấu thì chắc chắn thua, đổi sang đấu sinh tử đi

[Đại tẩu]: Cái này càng phải mất thời gian bố trí, mà cả bang phải tham gia, sợ là không được

[Tiểu tam vô tội]: có người bận thì chết mất luôn.

[Đẹp có quyền]: Hay là bỏ luôn đi

[Ta là bang chủ cái bang]: Không được, cho Tây cung nó cười vào mặt à!

[Hệ thống]: Tây cung gửi thư cho Cái bang:

Thư khiêu chiến từ Tây cung, chúng tôi muốn chiến bang nhằm xác định lại địa vị các bang.

Thời gian: 8h tối chủ nhật (ba ngày nữa).

P/s: Cái bang chắc sẽ không trốn đâu nhì!

P/s: Tái bút

Bang Tây cung này xem ra chỉ sợ thiên hạ không loạn nhì. Càng ngày càng làm phiền bang cô. Mà Tiêu Đăng Vân cô xem ra đã đánh giá thấp người bên đó rồi. Bởi vì bang cô chỉ mới mở thư ra, hệ thống lại thông báo đến kênh thế giới:

Tây cung gửi lời mời khiêu chiến đến Cái bang.

.

.

.

Cái bang chấp nhận lời khiêu chiến từ Tây cung, đặt cược 10 tỷ vàng kim cho cuộc khiêu chiến.

Xem chừng chuẩn bị sắp xảy ra đại chiến bang.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ngoại truyện 1: Mối thù của Cái Bang và Tây Cung

Truyền ngày xưa, có một bang được thành lập với mục đích an cư lạc nghiệp. Nhưng mà, bang có một cái tên rất thú vị: Cái Bang. Tên là cái bang, nhưng bang lại không nghèo chút nào, bởi nó thu hút các thành viên cấp cao từ bốn phương tám hướng. Trong khi bang ngày càng giàu mạnh thì các thành viên của bang lại càng “đu lông đu cánh”. Có người sẽ ở lại phát triển bang, có người sẽ rời bang để xây dựng một bang mới, trong đó có trưởng bang Tây Cung. Trưởng bang Cái Bang và trưởng bang Tây Cung là anh em tốt, hai bang lại càng hòa thuận. Tây Cung cung cấp đồ dùng miễn phí cho Cái Bang, Cái Bang lại bảo vệ kỹ càng cho Tây Cung. Nhưng tưởng tình đoàn kết làm người ta ngưỡng mộ ấy sẽ kéo dài mãi mãi, thì mối thù của hai bang lại bắt đầu từ đây.

Hệ thống nâng cấp, bảng xếp hạng bang ra đời. Phần quan trọng để xếp hạng đó chính là vàng kim. Thế mà đứng đầu lại là Cái Bang, chứ không phải Tây Cung làm ăn phát đạt kia. Cái Bang trở thành bang giàu mạnh nhất sever. Ngay lập tức, Tây Cung mở cuộc họp nội bộ. Kết quả của cuộc họp đó là Tây Cung yêu cầu Cái Bang phải trả một nửa giá đồ dùng chứ không phải là miễn phí như trước.

Bức thư yêu cầu vừa được chuyển qua, bức thư trả lời đã được giao lại. Nội dung của nó là Cái Bang sẽ trả đúng giá thị trường, và nếu có thể thì sẽ trả gấp đôi. Thành viên trong Cái Bang đều nhận được tin tức như vậy. Đa số mọi người đều đồng ý, do dùng miễn phí mãi thì ngại. Nếu là đa số đồng ý thì sẽ có thành phần phản kháng. Những kẻ không sợ trời không sợ đất kia yêu cầu bang phải trả lại cho họ quyền lợi như lúc mới vào bang. Ngay lập tức, “kẻ xấu” bị khai trừ khỏi bang.

Những kẻ đó không làm được gì, đành lên kênh thế giới nói này nói nọ. Lập tức kênh thế giới lộ ra tranh cãi. Cái Bang mặt ngoài thì đồng ý, bên trong lại muốn Tây Cung dùng đồ miễn phí, bị một vài thành viên cấp thấp tố cáo, liền khai trừ họ khỏi bang! Cái Bang đang làm nhiệm vụ bang thì tin tức bay đến như sấm, lập tức ra cải chính trên kênh thế giới, đồng thời gửi một bức thư cho Tây Cung làm rõ sự thật. Tuy nhiên Tây Cung lại về hướng của kênh thế giới, tạm thời cắt đứt quan hệ giữa hai bang.

Cái Bang không thể làm gì, càng nói lại càng giống thanh minh, mà dẫn quân đi đánh kẻ đầu sỏ thì lại gây tai tiếng. Cái Bang phát lệnh nội bộ tất cả ngồi im chờ thời điểm giảng hòa.

Vốn chỉ là chiến tranh lạnh một thời gian, vấn đề lại diễn ra trong Tây Cung. Trưởng bang Tây Cung niệm tình đồng đội cũ muốn làm hòa với Cái Bang. Dù sao cũng nhờ bên đó nên Tây Cung mới bình an phát triển được. Thiết nghĩ nếu không có danh tiếng Cái Bang che chở, từ lâu Tây Cung làm sao tranh giành được? Tuy nhiên vẫn có kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, yêu cầu không được tha thứ cho Cái Bang mà còn phải đòi bồi thường. Trưởng bang Tây Cung nghĩ những người đó là vì bang, không đuổi những kẻ đó đi, chỉ cảnh cáo răn đe họ. Vậy mà những tên đó lại không biết điều, dùng chiêu cũ - kênh thế giới. Chúng lên kênh thế giới nói bậy bạ.

Một lần nữa, Cái Bang lại là đề tài để kênh thế giới bêu xấu. Thậm chí có người trong bang còn bị bang khác đánh, mà bang khác đánh chỉ vì nhân cơ hội có miệng thế gian để khiêu chiến uy quyền Cái Bang. Trưởng bang Cái Bang quá tức giận, gửi thư yêu cầu Tây Cung phải chịu trách nhiệm, xin lỗi trên kênh thế giới, lấy lại công bằng cho Cái Bang. Lần này, Tây Cung lại cho rằng Cái Bang yêu cầu vô lý trong khi họ đã đuổi những kẻ không cần thiết ra khỏi bang.

Thế là hai bang cãi nhau chí chóe trên kênh thế giới. Cái Bang lúc này chẳng sợ ai, dẫn quân đi đánh mấy tên ăn hiếp bang mình, trả thù cho người trong bang, ngay cả Tây Cung cũng không ngoại lệ.

Thương nhau lắm cắn nhau đau, hai bang đoàn kết bao nhiêu, bây giờ lại thù hận bấy nhiêu. Cái Bang tuyên bố kết thúc quan hệ với Tây Cung, không sử dụng đồ của Tây Cung, mà tự cung tự cấp trong bang.

Lần này, kênh thế giới lại có một đề tài mới. 07, bang duy nhất không tham gia vào cuộc chiến trên, sẽ kết hợp bang nào. Sự thật chứng minh, hai bang lại có thêm đề tài để cãi nhau. Thế mới nói, kênh thế giới là một phần không thể thiếu trong việc gây ra đại chiến bang!

Trở lại vấn đề, 07 là bang mạnh nhất, Cái Bang là bang giàu nhất. Hai đại thi sĩ của hai bang lại hẹn hò, đây là một uy hiếp đối với Tây Cung. Hệ thống lại còn tung ra boss Cao Kỳ Vũ là thế mạnh cho Tây Cung. Tuy nhiên boss Cao lại chỉ xuất hiện ở từ lâu một thời gian ngắn, không đủ cho Tây Cung yếu ớt chiếm được boss. Nếu Tây Cung để Cái Bang hoặc 07 chiếm boss sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Tây Cung họp nội bộ, quyết định quyết đấu với Cái Bang. Nếu thua thì Tây Cung không đánh boss, không đến nỗi mất hết mặt mũi, nhưng nếu thắng, Cái Bang không đánh boss, 07 lại càng không nên, Tây Cung lại có cơ hội chiếm boss, trở nên mạnh hơn.

Cái Bang một lần nữa không muốn trở thành đề tài bàn tán cho thế gian, chấp nhận đánh cược với mức cược cao.

Đại chiến bang, diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7: Anh chỉ có thể nhớ về cô

Chương 7: Anh chỉ có thể nhớ về cô

“Dạ đây, thưa chị.”

Tiêu Đằng Vân nộp bài viết của mình lên cho tổng biên tập. Tổng biên tập của cô là một người phụ nữ đã lớn tuổi nên đương nhiên sẽ nghiêm khắc. Vì vậy bài viết của cô phải đạt ở mức hoàn mỹ, nếu không cũng phải sửa lại nhiều lần. Lúc cô mới vào công ty thì cuối tháng cứ phải chạy ra chạy vào văn phòng này mấy lần, mặc dù lúc đó vẫn còn hai đồng nghiệp làm chung công việc với cô. Bây giờ có một người đồng nghiệp được chuyển sang bộ phận khác, chỉ còn hai người làm công việc này. Tổng biên tập có vẻ hài lòng về bài viết lần này. Bà trả bản thảo cho cô rồi nói:

“Tốt lắm rồi, cô càng ngày càng có tiến bộ.”

“Cảm ơn trưởng phòng.”

Làm sao mà không tiến bộ được, trong khi mỗi tháng đều bị bắt chạy tới chạy lui như vậy? Nếu không tiến bộ thì cô đã bị sa thải từ lâu rồi! Tiêu Đằng Vân vừa nghĩ vừa xin phép lui ra ngoài.

“Đằng Vân, chờ một chút!”

“Dạ, thưa chị.”

Tổng biên tập đẩy đẩy mắt kính, khó xử nói với cô:

“Có hai thực tập sinh, muốn giao cho em chỉ bảo. Một người là Kiều Tâm, sau này sẽ làm chung công việc với em, một người Hàn Vũ Đình, sau này,... , ừ, làm ở bộ phận kế hoạch.”

Tiêu Đằng Vân cảm thấy kỳ lạ. Thực tập của bộ phận kế hoạch, tại sao lại giao cho cô?

“Thực tập sinh bên em thì em nhận, còn người còn lại sao chị không giao cho phòng kế hoạch.”

“Cô bé đó là cháu gái của sếp, nghe nói sếp muốn cô ta vào làm phòng kế hoạch để dễ quản lý. Nhưng mà không hiểu sao lại đòi sang làm ở bên em, chị cũng khó xử lý lắm. Thôi thì em nhận tạm giúp chị, thuyết phục cô bé qua phòng kế hoạch.”

Tổng biên tập cũng khó xử. Là cháu của sếp sao bà dám cãi lại. Mặc dù bà sẽ không thiên vị cho cô bé, nhưng bà cũng không dám ngược đãi chống lại bác của nó. Vì vậy chắc phải nhờ Đằng Vân. Dù sao thì cô cũng sẽ dễ thuyết phục cô bé hơn.

“Vậy em phải huấn luyện cô bé cho bộ phận nào?”

Tiêu Đằng Vân cô thực rất đau đầu. Sao cô lại gặp phải chuyện chỉ có trong tiểu thuyết thế này chứ!

“Em cứ huấn luyện cho nó làm bên em đi, đến khi nó chán thì chị sẽ chuyển nó cho người khác!”

Đặng Vân, tôi xin lỗi cô. Nếu xong chuyện này tôi sẽ cho cô nghỉ phép. Con bé đó, nó cứng đầu lắm.

“Em nhận. Bao giờ thì thực tập sinh đến vậy chị?”

“Kiều Tâm thì sáng mai. Còn Vũ Đình, thì trong tuần này.”

Trong tuần này, rốt cuộc là bao giờ vậy? Thấy Tiêu Đăng Vân có dấu hiệu nổi bão, tổng biên tập liền nói tiếp:

“Đăng Vân em an tâm, nếu trong tuần này mà nó không đến thì chị sẽ chuyển giao cho người khác. Em cố nhịn đi.”

Tiêu Đăng Vân cô thật sự muốn nổi bão. Còn có chuyện không đến! Vốn định cho Vũ Đình đó chút mặt mũi thì cô ta tự vứt hết rồi à? Được rồi, nếu cô bé đó có biểu hiện tốt chút, cô sẽ xem xét lại. Chỉ là xem xét thôi!

“Em về trước.”

“Ừ, em chuyển bài cho bộ phận kế hoạch rồi nghỉ ngơi đi”

Tiêu Đăng Vân trở về phòng liền gặp được đàn em của mình, Trương Hạo. Trương Hạo chưa kịp mở miệng thì thấy mắt của đàn chị đầy sát khí. Bộ phận của cô là gồm bộ phận nhỏ, riêng chuyên mục của cô chỉ cần hai người. Hàn Vũ Đình lại chỉ đích thân phải đến đây, phải có nguyên nhân. Xem ra cô coi thường đàn em của mình quá rồi!

“Tiểu Hạo, vào ngồi đi, nói chút chuyện nhĩ?”

Trương Hạo lo lắng kéo ghế ngồi trước bàn làm việc của Tiêu Đăng Vân. Vừa ngồi xuống thì chị gái hiền lành của cậu mở miệng:

“Trương Hạo, cậu học ở học viện báo chí nhĩ? Có biết ai tên Hàn Vũ Đình không?”

Trương Hạo nghĩ ngợi vẫn không biết chuyện gì, liền nhớ ra một người. Hàn Vũ Đình hình như là bạn gái cũ của Thanh Phong.

“Dạ có!”

Có quen biết, một dấu chéo hiện lên trên mặt tờ giấy trắng.

“Quan hệ gì?”

“Bạn gái cũ của bạn em.”

Thêm một dòng chữ “có quan hệ gần” được viết lên tờ giấy.

“Hai người đó có yêu nhau không?”

“Chắc là cô ta yêu bạn em, do có một lần cô ta gửi quà đến phòng em, ghi dòng chữ: Tặng người em yêu.”

Có thể hiểu lầm - lại một dòng chữ được viết.

“Tại sao chia tay?”

“Nghe bạn em nói là cô ta không thích cậu ấy mà đã thích người khác.”

Chữ “có thể” bị gạch và thay bằng “bị”.

“Vậy sau đó thế nào?”

“Thế nào nữa, chưa chính thức hẹn hò thì chia tay trong 1 tuần, bọn em tốt nghiệp, em làm việc ở đây!”

Một dấu suy ra được đánh phía dưới, tiếp đó là dòng chữ: Yêu đơn phương.

Tiêu Đăng Vân ra hiệu cho Trương Hạo về chỗ, cầm bản điều tra rồi mỉm cười. Bản điều tra đó như thế này:

“ Có quen biết X

Có quan hệ gần

Có thể hiểu lầm

Bị

= Yêu đơn phương’

Ai, tội nghiệp cho Vũ Đình, còn chưa vào công ty đã bị điều tra đến thế này rồi.

Triệu Giá Vũ hôm nay rất vui vẻ mà đi làm. Vì sao ư? Đương nhiên là vì cô gái nào đó rồi! Còn mọi người cảm thấy thế nào? Mọi người cảm thấy, có thể chơi điện thoại rồi! Nói cho cùng thì đến sau này, Tiêu Đăng Văn mới biết mình có thể giúp nhiều người thư giãn, luyện cho lá gan càng ngày càng lớn đến thế!

Vào vấn đề chính, mọi người đương nhiên biết chuyện đại chiến bang trong trò chơi. Sao lại biết sớm như vậy? Đùa à, họ là người quản lý, không muốn biết cũng phải biết! Huống gì chuyện này đại náo cả sever rồi! Một anh chàng A vui tính nói:

“Chơi game này lâu vậy, bây giờ tôi mới thấy nó hấp dẫn. Tôi chuẩn bị cả vàng để mua vé xem đại chiến bang rồi!”

Anh chàng B nói lại:

“Tôi không cần chuẩn bị, sửa hệ thống là có vé rồi!”

Anh chàng A lại nói:

“Ngu, lâu lắm mới có đại chiến bang, tôi phải tận hưởng cảm giác phạm nhân đi xem thi đấu, hiểu chưa? Là thú vui tao nhã đấy!”

Anh chàng B lại cãi:

...

Thật ra anh ta chưa kịp mở miệng thì cái nhìn bị cái nhìn sắc bén của trưởng phòng làm cho câm nín rồi! Lúc này anh chàng C mới lên tiếng:

“Lần này đại chiến bang chọn đấu bằng hình thức gì, tôi vẫn chưa nhận được thông tin. Lần đầu tiên xảy ra đại chiến bang, phải chuẩn bị cho chu đáo đã.”

Triệu Giá Vũ lần này mới lắc đầu:

“Chưa có tin tức chính thức. Theo tin trên kênh thể giới thì hai bang sẽ tính tổng điểm nghề của các thành viên, sau đó đem chia trung bình. Không biết chuyện này có chính xác không?”

“Tây cung này đúng là thông minh. Theo số liệu hiện tại thì trung bình của Tây cung cao hơn. Cái bang toàn thành viên mạnh, nhưng hơn một nửa lại là thành viên cấp thấp rồi. Xem ra đại chiến bang lần này lớn thật” Anh chàng B nói.

Triệu Giá Vũ lại cười:

“Hợp lần này chỉ để phân công nhiệm vụ chấn chỉnh lại hệ thống. Tiểu An, cậu lo việc này đi.”

Anh chàng A nghe thế liền gật đầu.

Triệu Giá Vũ an bài một chút rồi cho tan họp. Nhìn qua đồng hồ, anh chỉ mong đến giờ ăn. Bây giờ, anh chỉ có thể nhớ về cô.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Văn Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8: Đi dự tiệc

“Xin lỗi, có phải là chị Tiêu không ạ!”

Chủ nhân của lời nói đó là một cô gái xinh đẹp, thậm chí có phần quyến rũ. Đó là ý nghĩ đầu tiên của Tiêu Đăng Văn khi cô nhìn thấy cô gái đó. Đánh giá một người luôn là thói quen của cô. Mặc dù đánh giá ở bên trong tâm hồn rất quan trọng, nhưng bên ngoài cũng thể hiện phần nào tính cách của người đó. Ví dụ như bây giờ, cô cảm thấy cô gái này là một người tự tin, đặc biệt là có năng lực cao. Ngang đầu ra khỏi màn hình máy tính, Tiêu Đăng Văn lịch sự mở miệng:

“Là tôi. Cô là ai?”

“Hàn Vũ Đình.”

Hàn Vũ Đình mỉm cười. Câu hỏi ngắn gọn, lại súc tích. Tiêu Đăng Vân không dùng các từ như “cho hỏi”, “xin hỏi”, “vâng” hay là một câu nói không rõ ràng như “cô à...” với cô. Cô cảm thấy rất thích. Tại sao ư? Cho dù những từ đó làm cho câu nói trở nên lịch sự, chúng cũng khiến cho bản thân một phần nào bị kéo xuống, làm cho người ngoài có cảm nhận đó là một người e dè, hay nhút nhát. Bộ não con người luôn có một hệ thống, chỉ để đánh giá người khác so với bản thân. Nếu bị xếp ở vị trí phía dưới bản thân họ, thì cách đối xử cũng khác. Tiêu Đăng Vân quả nhiên đã để cô xếp cô ấy vào vị trí ngang bằng với bản thân, người đầu tiên khiến cô làm như vậy ngay từ lần gặp đầu tiên.

Nhiều người đánh giá Hàn Vũ Đình cô rất tự tin, rất tự tin dẫn đến tự cao. Nhưng cô lại nghĩ khác. Từ nhỏ, cô đã được dạy để biết bộ mặt thật của xã hội, bộ mặt thật của từng con người. Mẹ của cô đã dạy cô rất cẩn thận, không bao giờ được cúi đầu, cho dù là chính bản thân mình sai, thì cũng phải ngẩng mặt để nhận lỗi. Điều này giúp cô không ít trong xã hội, ít nhất là tránh được rất nhiều phiền toái từ vị trí của cô.

Tiêu Đăng Vân kinh ngạc không ít. Cô không nghĩ cô gái Hàn Vũ Đình kia lại đến sớm như vậy. Cô còn đang suy nghĩ làm thế nào để đối phó với một cô bé tùy hứng, thì đối mặt với cô lại là một cô gái chừng chạc, tự tin, hoàn toàn không giống những gì cô đã tìm hiểu. Đây là cô ta tự tạo ra sao, để có một lớp vỏ bọc cho xã hội? Nhưng tại sao cô ta không bày tiếp lớp vỏ bọc đó, hay chẳng qua là cô nghĩ nhiều?

Tiêu Đăng Vân quả thật không nghĩ nhiều. Hàn Vũ Đình vốn định sẽ bày ra tính cách tùy hứng của mình, chẳng qua là cô đã quyết định đổi khác khi gặp phản ứng của Tiêu Đăng Vân cô.

Hai người phụ nữ thú vị, có suy nghĩ thú vị gặp nhau, luôn hứa hẹn những câu chuyện thú vị!

Tiêu Đăng Vân lập tức mỉm cười. Cô trực tiếp dẫn Hàn Vũ Đình đi khắp tòa soạn, vừa đi vừa giới thiệu về nơi làm việc cho thực tập sinh mới.

“Tòa báo của chúng ta thuộc tạp chí nguyệt san, tức là sẽ ra một số báo một tháng. Tạp chí chuyên viết về các vấn đề học đường, tập trung nhất là dành cho thiếu nhi cấp một, ở lĩnh vực khoa học tự nhiên. Trung bình cứ 100 học sinh, thì 68 học sinh đã từng đọc qua báo, 59 học sinh duy trì đọc được trong 1 năm, 37 học sinh đọc dài hơn 3 năm. Là một tòa báo lớn trong lĩnh vực, tòa báo chúng ta có nhiều bộ phận: bộ phận kế hoạch sẽ chỉ đạo kế hoạch bài viết cụ thể cho từng phần của tạp chí, cũng như cho từng bộ phận, trong đó bộ phận biên tập của chúng ta sẽ trực tiếp viết báo. Chúng ta sẽ lấy tư liệu thực tế từ các phóng viên, đôi khi có thể đi với phóng viên trong quá trình thực tế để lấy cảm hứng viết và tư liệu cần thiết. Sau khi viết xong thì chúng ta sẽ giao nộp cho tổng biên tập, được thông qua sẽ đưa đến bộ phận mỹ thuật. Phần sau đó sẽ do các bộ phận khác chịu trách nhiệm. Phần công việc trong phòng chúng ta là giới thiệu những vấn đề, những hiện tượng khoa học mới cho đọc giả, đồng thời giải đáp thắc mắc cho các đọc giả nhí. Bình thường tôi sẽ chịu trách nhiệm việc viết báo và trao đổi email, Trương Hạo chịu trách nhiệm cho viết báo điện tử. Bây giờ cô hãy xem các email được gửi đến tạp chí, soạn thảo bài trả lời và gửi cho tôi để tôi xem xét. Chú ý đừng mắc lỗi đơn giản như sai chính tả. Địa chỉ email của tạp chí được cài sẵn trong máy tính, cô có thể bắt đầu làm việc, có gì không hiểu nhớ hỏi tôi.”

Tiêu Đăng Vân tươi cười hướng dẫn. Quả thật đây là lần đầu tiên cô nhận thực tập sinh. Nhớ đến ba năm trước, cô vẫn phải cúi đầu học tập người cũ, bây giờ cô đã làm công việc hướng dẫn cho người mới, thời gian đúng là đáng sợ. Tiêu Đăng Vân dẫn Hàn Vũ Đình trở về phòng. Đã nộp xong bản thảo, công việc của cô đúng là nhẹ đi một chút. Bây giờ cô phải thống kê chi tiết lượng đọc giả của chuyên mục để làm khảo sát, đồng thời tìm ý tưởng gửi về phòng kế hoạch. Tuy nói là phòng kế hoạch chỉ đạo nội dung viết, nhưng mỗi tháng cô vẫn phải gửi ý kiến về phòng để họ tổng hợp và quyết định. Cũng chính vì thế mà cô cũng biết trước hầu hết công việc của mình, thuận tiện hơn nhiều.

Bây giờ công việc trong phòng của cô ra cho 4 người, trong đó có hai thực tập sinh, cô sẽ không biết mình càng thành thạo đến mức nào. Không biết cô có nên đi đâu giải trí không? Nghĩ đến giải trí, Tiêu Đăng Vân liền hiện ra ý tưởng cho tháng sau. Thời điểm tờ báo tháng sau ra là cuối tháng năm, là thời điểm để chia tay. Gần đó là ngày 1/6, ngày quốc tế thiếu nhi. Có lẽ cô nên làm một bài nghiên cứu về tâm lý học sinh, sau đó sẽ giới thiệu về các phương pháp giải trí thú vị. Tiêu Đăng Vân soạn thảo xong văn bản, gửi cho phòng kế hoạch rồi định trở về sớm. Tòa soạn quy định nhân viên có thời gian làm việc linh hoạt, phù hợp với bản thân, không quá bó hẹp, chỉ cần hoàn thành đạt yêu cầu số lượng và chất lượng. Tuy nhiên, vừa mới đứng dậy, Tiêu Đăng Vân liền thấy Trương Hạo từ phía ngoài bước vào:

“Chị, trưởng phòng mỹ thuật về hưu, mời chúng ta tối nay đi dự. Hay là chúng ta đi dự tiệc luôn.”

“Mời hết phòng hay chỉ riêng hai người?”

Tiêu Đăng Vân mở miệng cười hỏi.

“Có gì khác nhau chị. Mời cả phòng, chị đi không?”

Trương Hạo cảm thấy câu hỏi này thật khó hiểu. Cho đến lúc cậu nhìn thấy người mới trong phòng thì cậu mới hiểu. Được giới thiệu sơ sài, cậu mới biết đây là Hàn Vũ Đình, đồng nghiệp mới của cậu.

Một phòng ba người cứ như vậy chuẩn bị đi dự tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9: Đại chiến bang lần này chính là một sự kiện lớn

Nói là đi ăn tiệc, không bằng nói Tiêu Đăng Vân đi vào thăm quan nhà hàng còn hơn. Lúc đầu, một phòng ba người các cô bước vào, cô giới thiệu Hàn Vũ Đình cho nhân viên công ty. Sau đó, Trương Hạo chạy đi tìm bạn gái của cậu ta (tín cậu ta tìm được bạn gái cô cũng mới biết cách đây không lâu, và xem ra Hàn Vũ Đình cũng không quan tâm chuyện này cho lắm). Bạn gái của Trương Hạo làm việc ở bộ phận mỹ thuật, K (bộ phận mỹ thuật chỉ dùng mật danh chứ không dùng tên), một cô gái dễ thương đáng yêu. Thật tình mà nói thì đây là lần đầu Tiêu Đăng Vân cô thấy đàn em của mình cung phụng một người như nữ hoàng, hèn gì cậu ta nằng nặc đòi cô đi (bữa tiệc chỉ mời mình Tiêu Đăng Vân, nên nếu cô không đi thì cậu ta không đi được)!

Cô cùng Hàn Vũ Đình kiểm vị trí để ngồi rồi trò chuyện. Cũng chỉ là nói về công việc, cô chỉ cho Hàn Vũ Đình một số kinh nghiệm, một số lỗi dễ mắc phải, một số điều nên kiêng kị... Nói chừng được nửa tiếng, nhân vật chính cũng đi đến. Nói thật thì cô và bà ấy cũng không quen thân cho lắm, mời cô chẳng qua là cho có lệ. Đã như vậy thì cô cũng chỉ ăn chút ít rồi xin phép quay trở về nhà.

Đi bộ trên con đường về nhà, Tiêu Đăng Vân mới phát hiện mình vẫn còn hơi đói bụng. Nếu đi ăn thêm một phần nữa thì quá no, cô quyết định hôm nay sẽ ăn nhẹ một phần. Ghé vào một tiệm bánh, cô mua vài cái bánh pudding nhỏ rồi trở về.

Đổ những chiếc bánh pudding ra đĩa, Tiêu Đăng Vân mở trang web quen thuộc hàng ngày. Cô vừa mới vào game thì nhận được tin hợp khẩn để lại từ trước. Bấm nút kick hoạt, màn hình máy tính liền hiện lên không gian phòng họp quen thuộc của bang:

[Đại tẩu]: thật sự là tính điểm nghề

[Tiểu tam vô tội]: Bên mình chết chắc rồi

Tiêu Đăng Vân vừa mới tiến vào, chưa hiểu chuyện gì liền hỏi:

[Tiêu Đăng Vân]: mọi người, có chuyện gì vậy?

[Lâm Chấn Phong]: Vân nhi, muội đến rồi.

[Ta là bang chủ cái bang]: Vân nhi, đấu bang bằng cách tính điểm trung bình nghề, bên chúng ta đang thua, muội có ý gì không

Điểm trung bình nghề, đúng là lần đầu tiên cô nghe đến hình thức thi đấu này. Cái này có lẽ làm mất kha khá tình đồng đội nhỉ?

[Đẹp có quyền]: thật ko tưởng tượng nổi là bang mình thua, toàn là thành viên cấp cao ko chứ!

[Tiểu tam vô tội]: bang mình chiêu mộ nhiều thành viên cấp thấp quá

Như vậy thì đúng mà. Ngay từ ban đầu bang chiêu mộ quá nhiều thành viên cấp thấp, đem lại không ít phiền toái. Sau đợt này chắc bang chủ sẽ sàng lọc thành viên bang một lượt. Haiz, chuyện của bang đúng là ngày càng nhiều, cô muốn chơi game giải trí xem ra cũng hơi khó. Xem người ta trong bang toàn thành viên cấp cao, người ta vẫn..., khoan đã, làm sao biết được Tây cung toàn thành viên cấp cao, trong khi danh sách thành viên của mỗi bang là bí mật?

[Tiêu Đăng Vân]: làm sao biết được bang mình thua, không phải danh sách thành viên mỗi bang là bí mật à?

[Đẹp có quyền]: Vân nhi, muội nghĩ bang nào mà ko có nội gián chứ.

[Đại tẩu]: chúng ta có cài nội gián bên chúng, uh, đồng nghĩa, chúng có nội gián bên ta

[Ta là bang chủ cái bang]: bây giờ không thể sàng lọc thành viên được, để yên vậy thì bang lại thua mất

[Tiêu Đăng Vân]: điểm nghề bên mình thua chúng bao nhiêu?

[Lâm Chấn Phong]: khoảng bằng chục thành viên cấp thấp, hay là gần bằng một thành viên cấp cao. Nếu tính đến cách nhanh nhất, chỉ có loại hết thành viên cấp thấp trong bang, hoặc tuyển thêm thành viên cấp cao vào bang.

Cả hai cách này đều không sử dụng được. Bang không thể chỉ vì thắng đấu bang mà lại loại hết thành viên cấp thấp. Mà thành viên cấp cao trong sever này có mấy ai không có bang. Nếu có thì cũng không dễ để mời về! Cách duy nhất chính là tự nâng điểm nghề trong bang.

[Tiêu Đăng Vân]: cả hai cách đều không dùng được, cho nên thì nâng điểm nghề cho mấy thành viên trong bang là cách duy nhất.

[Ta là bang chủ cái bang]: Chỉ là tạm thời thôi

[Đại tẩu]: Ba ngày, làm sao đủ thời gian chứ. Cố gắng lắm thì chúng ta chỉ mới được bằng Tây cung của hiện tại, đến lúc đó chúng cũng hơn chúng ta rồi

[Tiểu tam vô tội]: Ngoài ra cũng đâu còn cách nào đâu chứ

Xem ra đúng là chẳng còn cách nào. Bang cô lần này lại gặp phiền phức lớn rồi.

[Ta là bang chủ cái bang]: cứ như vậy đi, còn chuyện gì tính sau. Mọi người xem giúp đỡ người trong bang tăng điểm càng nhanh càng tốt, nhất là bên đại thi sĩ.

Tiêu Đăng Vân lập tức hiểu ngay điều chủ bang nói. Điểm của thi sĩ rất khó tăng, mà một khi đã tăng thì lại tăng rất cao. Xem ra cô không chỉ phải nâng điểm nghề của mình mà còn phải nâng cả điểm nghề của các thi sĩ khác trong bang.

[Tiêu Đăng Vân]: ta hiểu mà

[Đại tâu]: nhưng mà không còn nhiều thời gian

[Đẹp có quyền]: phải đó bang chủ

[Ta là bang chủ cái bang]: cứ vậy đi đã, giờ cũng chẳng làm được gì.

Ngay lập tức, cuộc họp bang kết thúc. Một bức thư được gửi đến toàn thành viên trong bang. Bức thư đó không cần đọc thì Tiêu Đăng Vân cũng biết. Nó yêu cầu mọi người phải cố gắng nâng cao hết sức điểm nghề của mình, nếu cần thì phải (phải chứ không phải được) hỏi giúp các thành viên cấp cao trong bang. Nói thật thì Tiêu Đăng Vân đọc bức thư mà có cảm giác mình sắp ra chiến trận, hy sinh một cách oanh dũng cho Tổ quốc thân yêu. Chỉ là đầu bang thôi, bang chủ, người có cần chuyện bé xé ra to đến mức đó không?

Tiêu Đăng Vân nhận được rất nhiều sự hỏi giúp. Mặc dù bình thường, mọi người trong bang vẫn giúp đỡ nhau, nhưng ai nấy cũng một phần là lười, một phần là không dám. Bây giờ, một phần là tự nguyện, một phần là bắt buộc, số lượng người hỏi cô cách chơi tăng lên đột xuất. Giải quyết xong phần ăn nhẹ của mình, tâm trạng của Tiêu Đăng Vân cũng tốt lên, dẫn đến sự giúp đỡ mọi người cũng nhiệt tình một cách chưa từng thấy!

Nếu có một niên biểu các sự kiện xảy ra trong bang, đại chiến bang lần này chính là một sự kiện lớn!

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10: Cho nên, trận đấu này, quả thật ai cũng mong đợi!

Triệu Giá Vũ bước vào văn phòng, khuôn mặt cúi gằm xuống đất. Anh vừa mới từ quán ăn nhỏ trở về, quả nhiên không có cô. Mang theo tâm trạng vui vẻ rời khỏi công ty, giờ đây Triệu Giá Vũ phải mang theo tâm trạng chán nản trở về văn phòng. Tại sao trở về văn phòng mà không phải là nhà? Chẳng trai nào đó biết hôm nay phải cùng mọi người tăng ca, lại dám ung dung hùng hổ bỏ về trước. Nếu đề đồng nghiệp biết là trọng sắc khinh bạn thì anh ta sẽ thâm đến mức nào! Thôi thì trở về cùng anh em, còn hơn là chờ chịu trận!

Thật may mắn vì Triệu Giá Vũ trở về văn phòng, bởi vì mọi người đang suy nghĩ sẽ lăng trì anh như thế nào. Là những người tạo ra game, đầu óc của họ của thể tưởng tượng phong phú đến mức làm hại con nhà người khác!

Nói cho cùng, công việc quan trọng nhất vẫn là đại chiến bang sắp tới. Đây là đại chiến bang đầu tiên trong sever, cũng là đại chiến bang đầu tiên của trò chơi. Trò chơi ra mắt chỉ mới nửa năm, nếu để lại tiếng vang không tốt thì sẽ không phát triển được. Mặc dù đại chiến bang lần này được ấn định trước là tính trung bình điểm nghề, là một hình thức đấu khá đơn giản, nhưng cả hai bên đều đặt cược rất lớn. Hai bang lại tranh cãi suốt ngày, ván đấu này càng kéo thêm cả kênh thể giới đi xem. Bởi vì hình thức thi đấu khá đơn giản, công tác của họ lại cần phải chuẩn bị kỹ càng. Hình thức đấu lần này có một khuyết điểm, đó là tất cả các thành viên trong bang bắt buộc đều phải tham gia. Đấu trường phải vừa đủ rộng để có thể chứa hết người của sever. Không chỉ như vậy, từ âm thanh, hình ảnh, biểu ngữ, thậm chí là tiết mục giải trí cho cuộc đấu cũng phải được chuẩn bị kỹ càng. Cuộc chiến lần này, phải giống như một cuộc chiến thật sự!

Anh chàng A đem đến cho Triệu Giá Vũ bản thử nghiệm cho trận đấu. Tuy đấu trường đã khá rộng rãi, khung cảnh cũng thoáng đãng, nhưng cách bố trí chưa đẹp, nhiều khu vực bị lặp lại, rất dễ gây nhầm lẫn. Triệu Giá Vũ lắc đầu:

“Đem qua cho bên mỹ thuật làm lại. Chi tiết bị lặp lại quá nhiều. Đừng dùng màu vàng nhiều quá, dễ gây choáng ngợp. Bảo bên đó trang trí sao cho gần gũi với tất cả các nghề của game thủ, đặc biệt nghiêng về hướng của thị vệ và chưởng quầy. Vậy đi!”

Chàng trai A ấy đi chưa được bao lâu, chàng trai B lại nhảy đến:

“Giá Vũ, anh xem hình đại diện bang như vậy được chưa?”

“Đừng lấy hình đại diện của mỗi bang mà phóng to để làm cò, hình đó quá đơn giản, phóng to lên gây cảm giác trống trải. Chọn ra khoảng mười hình, gửi một bức thư đến cả hai bang, yêu cầu mỗi bang phải chọn hình trong số đó để làm ảnh đại diện, hoặc gửi một bức ảnh khác phù hợp. Bây giờ là 7 giờ hơn, chuẩn bị đi, đúng 8 giờ gửi thư. Nhắc hai bang cho đến ngày mai phải nộp gấp, hai ngày nữa là đại chiến bang rồi.”

Triệu Giá Vũ xoa xoa hai bên thái dương. Đại chiến bang lần này quan trọng như vậy, mà mọi thứ vẫn chưa đầu vào đầu. Còn phải lựa thời gian để nâng cấp hệ thống. Nhắc đến đó mới nhớ, hệ thống vẫn chưa thông báo thời gian nâng cấp cho người chơi. Nghĩ như vậy, anh liền đưa tay ngoắc ngoắc anh chàng C:

“Cậu lựa thời gian thông báo với người chơi là nâng cấp hệ thống. Lần này làm gấp, chúng ta chọn khoảng ban đêm để làm việc, từ 12h đến 5h sáng. Thông báo cho mọi người biết để chuẩn bị luôn.”

Thế là anh chàng C nhảy ra khỏi bàn làm việc của trưởng phòng, thông báo với đồng nghiệp của mình, và đáng thương nhận mọi lời trách móc thay luôn cho trưởng phòng! Ay, ai nói làm game điện tử là sướng đâu, chúng tôi còn làm cú đêm hơn cả các game thủ đấy!

Tuy nói là có rất nhiều lời ai oán, nhưng rất nhanh mọi người vẫn phải tập trung làm việc. Không bao lâu sau, anh chàng A lại nhảy đến hỏi:

“Giá Vũ, anh nghĩ nhạc cụ dân tộc tốt hơn hay là piano tốt hơn?”

Triệu Giá Vũ nhún mày, đây đúng là một vấn đề mà. Game mô phỏng cuộc sống cổ trang, đương nhiên là nhạc cụ dân tộc tốt hơn. Nhưng nhạc cụ dân tộc như sáo, trúc thì lại tương đối nhẹ nhàng, không phù hợp cho không khí trận đấu.

“Phần giới thiệu thì dùng nhạc cụ dân tộc đi, còn đến trận đấu, tôi thấy bài Bản giao hưởng định mệnh của Beethoven cũng được đó.”

Làm việc quần quật đến nửa đêm, bản thử nghiệm dài 10 phút cũng được hoàn thành, gồm có phần giới thiệu cho trận đấu dài 1 phút, phần giới thiệu về lịch sử hai bang dài 2 phút, phần giải trí dài 3 phút, trận đấu chỉ có 2 phút, cuối cùng là kết thúc và bản giao tiền cược với 2 phút còn lại.

Giới thiệu về trận đấu cũng chỉ nói về hình thức thi đấu, các phần của trận đấu và các bang. Tiếp đến, nói về các bang cũng chỉ nói về ngày thành lập, bang chủ, hoạt động của bang, vv... Hai phần trên về nội dung dễ gây nhàm chán, nên bộ phận mỹ thuật phải nhọc công tốn sức để làm cho thật tinh xảo. Phần giải trí càng phải tinh xảo hơn. Giải trí chính là một video, nói về một nhóm người cùng nhau chơi game với các nghề khác nhau. Nói một cách khác, đây cũng chỉ là vấn đề hướng dẫn cho các game thủ cách chơi hiệu quả, không khác gì hướng dẫn là mấy. Cái khác ở đây là chế tác tinh vi, âm thanh hài hòa, nội dung hấp dẫn, liền mạch cả video. Không thể không nói, cái này tốn không ít công sức của mọi người. Trận đấu ở đây được làm khá sáng tạo. Một cái cân hai đĩa xuất hiện, hình đại diện của hai bang sẽ được đặt trên hai bên cái cân. Lần lượt từng thành viên sẽ lên cân, và khối lượng mỗi bên sẽ là điểm trung bình của những game thủ ở trên cân. Chiếc cân sẽ nghiêng qua nghiêng lại, cộng thêm âm nhạc dồn dập, quả thật phù hợp với không khí trận đấu.

Trong bản thử nghiệm, Cái Bang sẽ thua. Thật ra điều này ai cũng dự đoán được, chỉ là chưa nói ra. Nhưng mà, Cái Bang là một bang lớn, chắc chắn sẽ không để mình mất mặt. Cho nên, trận đấu này, quả thật ai cũng mong đợi!

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11: Triệu Giá Vũ anh chuẩn bị hẹn hò rồi!

Tiêu Đăng Vân thật sự muốn điên đầu lên. Một văn phòng có bốn người. A Hạo thì chạy đi lo cho bạn gái của cậu ta. Kiều Tâm thì làm việc chăm chỉ, nhưng lại sai đến sai lui, không sai lỗi chính tả cũng sai lỗi trình bày. Bài viết mà như thế thì làm sao giao nộp được? Vũ Đình thì làm việc rất đúng quy củ. Có điều, cô ấy trả lời thư cho độc giả nhí mà như trả lời thư cho người lớn tuổi, trang trí cũng quá rập khuôn, quá quá không được. Một văn phòng bốn người mà càng ngày càng rối. Không phải cuối tháng là dịp cô nghỉ ngơi sao, tại sao lại bận bịu thế này? Đến lần quát mắng thứ n, đến khi khát khô cả cổ họng, Tiêu Đăng Vân bực mình cầm túi bỏ về. Cô bực rồi đấy! Dù sao mai cũng là chủ nhật, cô đi về sớm cũng không sao.

Đi trên đường, Tiêu Đăng Vân sực nhớ ra lâu rồi mình chưa đến ăn ở chỗ đó. Cứ nghĩ đến món cơm thơm ngon luôn ở trước mặt hấp dẫn cô đó, Tiêu Đăng Vân như một con mèo nhìn thấy mỡ đi đến quán ăn kia.

Lần này cô mua đồ ăn thuận lợi hơn lần trước. Dù sao đã có một lần kinh nghiệm, nói cô không mua được đồ nữa thì thật tức cười. Có điều, khi Tiêu Đăng Vân vừa bước ra cửa thì lại gặp người lần trước mình từng đắc tội. Gượng cười gật nhẹ đầu, Tiêu Đăng Vân lắc nhẹ mình đi sang bên phải. Có điều cô vừa bước sang phải thì người đó cũng bước sang phải. Nghĩ là người đó cũng muốn nhường đường, Tiêu Đăng Vân theo bản năng của con người bước nhẹ sang trái, lập tức người đó cũng bước sang trái. Tiêu Đăng Vân ngẩng mặt nhẹ cười:

“Tôi bước sang phải nhé!”

Triệu Giá Vũ gặp được người mình mong muốn thì mừng đến phát điên. Nhưng thấy cô sắp bỏ đi thì Triệu Giá Vũ lại hoảng loạn. Gặp nhau một lần là khó đến bao nhiêu, nếu cứ chờ mãi không phải anh sẽ đi vượt mắt cô ấy sao? Thấy thế anh liền bước đến chặn đường cô, chặn bên trái lẫn bên phải. Ai ngờ cô lại nghĩ là anh muốn nhường đường nhưng bị trùng hợp. Triệu Giá Vũ đưa tay nắm lấy cánh tay của người đang bỏ đi, ngại ngùng mở miệng:

“À, không biết tôi, tôi có thể, ..., à chuyện lần trước tôi xin lỗi, tôi không có ý...”

Ngập ngừng được nửa thì Triệu Giá Vũ thấy chẳng còn vấn đề gì để nói nữa. Đang bối rối thì một giọng nói cắt ngang:

“Chuyện lần trước tôi cảm ơn anh, cũng xin lỗi anh. Anh không có lỗi gì đâu! Tôi xin phép đi trước vậy.”

Nhìn thấy cánh tay tách ra khỏi bàn tay mình, Triệu Giá Vũ bất chấp tất cả hét to. Dù sao anh cũng không ngại danh dự tự trọng gì nữa hết:

“Tôi muốn làm quen với cô.”

Sau khi hét to xong, Triệu Giá Vũ mới thấy mình thật lỗ miệng. Đồng người như vậy, lỡ cô ấy xấu hổ mất thì sao? Vì thế anh nhanh chóng kéo tay cô dẫn đến một công viên gần đó.

Tieu Đăng Vân đỏ mặt. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên mà có người tỏ tình cô ở nơi đông người như vậy. Lại nhìn đến cánh tay bị dắt đi của mình, Tieu Đăng Vân đang định giăng ra thì thấy mình bị dắt đến công viên gần đó. Cảm thấy người này có ý tốt muốn giúp cô đỡ xấu hổ, Tieu Đăng Vân lại ngại ngừng từ chối:

“Xin lỗi anh, tôi không làm quen với người lạ.”

“Chúng ta có thể làm quen. Tôi muốn hẹn hò với em.”

Nghe được người đối diện nói thẳng ra như vậy, mặt của Tieu Đăng Vân càng đỏ.

“Vậy, anh muốn làm quen như thế nào?”

“Có thể cho tôi số điện thoại và địa chỉ nhà của em không? Tôi muốn mời em sáng mai cùng ăn sáng.”

Đã đến bước đường này thì Triệu Giá Vũ cứ mặt dày tiến tới thôi. Dù sao tự trọng của anh mất hết rồi. Chẳng qua Triệu Giá Vũ cảm thấy điều này rất đáng, bởi vì người nào đó đã trả lời “Được.” rồi! Lưu số điện thoại và địa chỉ của người đẹp vào, anh đang muốn nói hết thông tin của mình cho cô ấy nghe thì lại nghe cô ấy trả lời:

“Tôi tên Tieu Đăng Vân, anh tên gì?”

“Tôi tên Triệu Giá Vũ.”

Trong phút chốc, Tieu Đăng Vân nhớ đến người bạn trong game của mình, hình như cũng tên như vậy. Là trùng hợp sao? Nhưng mà cô chưa kịp nghĩ gì thì người nào đó đã lưu xong số của anh ta vào máy cô luôn rồi. Không những thế, người đó còn đề nghị đưa cô về nhà nữa kìa.

Đứng trước chung cư của mình, đầu óc Tieu Đăng Vân rối bời. Mọi chuyện quá nhanh thì phải, cô còn chưa kịp nghĩ gì thỏa đáng. Chào tạm biệt khuôn mặt niềm nở đó, Tieu Đăng Vân gượng cười bước lên nhà. Cô chỉ ăn qua loa rồi nhanh chóng đi ngủ, hôm nay quá mệt rồi. Có điều cô không biết trong bụng của cô bây giờ mọi chuyện còn rối loạn hơn!

Triệu Giá Vũ về nhà vui mừng. Hôm nay thật sự anh rất vui mừng. Anh đã gieo một cái hạt, rồi cái hạt ấy sẽ nảy mầm, phát triển thành... đám cưới của anh!!! = _ =

Vui mừng tốt độ, Triệu Giá Vũ mở game, thắng tay phát lì xì cho cả sever. Thật là, chẳng biết hủy hoại bao nhiêu tiền của rồi.

Đang kiểm tra lại hệ thống thì Triệu Giá Vũ nhận được tin nhắn bạn anh gửi đến:

[Tiểu A]: sếp, thấy sếp phát lì xì mà em chưa kịp giành, sếp phát lại đi

Triệu Giá Vũ thắng tay phát lì xì lần nữa, anh giàu mà!

[Tiểu A]: Cảm ơn sếp, em có tiền mua vé rồi

[Triệu Giá Vũ]: Xong chưa? Xong rồi thì cut!

Anh đang vui nên mới nể tình cậu đấy! Anh đây nghĩ về cô ấy còn chưa đủ, cậu tự nhiên nhảy đến trước mặt, mất cả hứng!

[Tiểu A]: Sếp, còn một chuyện. Rất trọng đại.

[Triệu Giá Vũ]: ???

[Tiểu A]: Sếp, Cái Bang loạn lên hết cả rồi!

[Triệu Giá Vũ]: Chuyện gì?

[Tiểu A]: Cả một đồng đơn xin gia nhập của các thành viên cấp thấp được nộp vào Cái Bang nhưng chưa cái nào được đồng ý. Kênh thế giới nói Cái Bang vì tư lợi cá nhân nên không đồng ý. Còn có người nói Cái Bang không thể thắng nổi Tây Cung. Bây giờ Cái Bang đang dẫn quân đi đánh bọn họ.

[Triệu Giá Vũ]: Gửi thông báo đến hệ thống đi, nếu còn làm loạn thì sẽ bị xóa nick trong ba ngày. Gửi thư đến từng người liên quan luôn, điều tra rõ một

chút, đừng để sai sót. Chuẩn bị có đại chiến bang, họ không dám làm loạn đâu!

Triệu Giá Vũ đau đầu. Chuyện này không nói cũng biết là hai bang lại xảy ra tranh chấp. Bình thường chuyện này anh sẽ giải quyết, nhưng hôm nay anh lại không muốn. Dù gì thì nói, người cùng tên với cô ấy cũng ở trong bang đó, anh chỉ cần giao nhiệm vụ cho Tiểu An là được rồi.

Đang suy nghĩ không biết có nên nhắn tin chúc ngủ ngon cho Tiêu Đằng Vân không, Triệu Giá Vũ nhận được tin nhắn từ cô ấy. Sáng mai anh sẽ đón cô ấy đi ăn sáng, chỉ nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi. Nhắn tin chúc ngủ ngon xong, Triệu Giá Vũ lại rơi vào cơn mê tưởng nơi tình yêu. Triệu Giá Vũ anh chuẩn bị hẹn hò rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đằng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12: Hẹn hò với đại thần!

Không cần nói cũng biết, người nào đó đặt đồng hồ báo thức 5h00', 5h05', 5h10', 5h15', ..., không cần kể phần sau! Có điều đến đồng hồ báo thức còn chưa kêu thì cậu ta đã dùng tốc độ tên lửa chạy đi chuẩn bị. Tiễn đương nhiên không thể thiếu, xe hơi được rửa sạch bóng đến mức có thể soi từng hạt mụn của mình trên cửa xe, cả người sạch sẽ mặc quần áo thơm mát, nhìn hết một lần từ! Nhưng mà Triệu Giá Vũ lại phát hiện ra một điều quan trọng, mắt cậu có quầng thâm rồi. Haiz, không phải hậu quả của thức khuya sao? Nếu để cô ấy thấy mình có quầng thâm, có lẽ cô ấy sẽ nghĩ mình thức khuya, rồi quan tâm hỏi han mình. Không đúng, lẽ cô ấy ghét người không đúng giờ giấc, mình chẳng phải “ao” sao! Vậy thì toi công sức bấy lâu nay rồi!

ao: out-rót

Thế là trong nỗi niềm lo lắng ảo tưởng vô hạn, Triệu Giá Vũ gọi điện cho cấp dưới của mình để hỏi “cách làm đẹp”!

Tiểu A nghe tiếng chuông điện thoại, là tiếng chuông đặc biệt dành riêng cho ..., cho ai nhỉ? À, hình như là ba, không phải, là mẹ, cũng không đúng, hình như là sếp. Sếp!!! Giờ gọi đặc biệt này mà sếp gọi là có chuyện rồi! Thế là bất chấp chiếc điện thoại đang nằm trên bàn cách giường không gần, cậu ta “ph” từ giường để nghe điện thoại của sếp. Đương nhiên, hành động “ph” đó không hoàn mỹ như trong phim rồi! Thế mà đáp lại cho hành động anh hùng đó, người chủ vô lương tâm của cậu chỉ bằng quơ hời hợt:

“Tiểu An, xóa quầng thâm mắt phải làm gì?”

Sếp đùa với em à. Nhìn chiếc kim giờ đồng hồ chưa chạm con số 5, nhân viên cấp dưới nào đó nổi điên muốn mắng người. Có điều, có cho vàng thì tiểu A cậu cũng chả dám mắng sếp.

“Sếp, còn chưa đến 5 giờ sáng...”

Tiểu A còn chưa nói xong thì đã nghe bên kia vang lên tiếng chuông. Và cũng không lâu sau, sếp cậu dùng giọng nói nhẹ nhàng ấm áp của tia nắng mặt trời, không đúng, phải là giọng nói nhẹ nhàng độc ác của ma quỷ trần gian nói với cậu:

“Nghe báo thức chưa, 5 giờ rồi!”

Vò đầu bứt tóc cậu cũng không nghĩ sếp hại người như vậy. Hôm qua thì đẩy hết công việc hòa giải kênh thế giới cho mình làm, làm ngồi cả đêm khuya, bây giờ lại phải tra đến cách xóa quầng thâm cho sếp! Ủa, mà sếp cần gì xóa quầng thâm nhỉ?

“Sếp, sếp cần em tìm cách xóa quầng thâm hay tìm thuốc xóa bệnh thế? Sáng sớm sếp đã bị ma nhập à? Mà giờ này ma đâu có xuất hiện, không đúng, cho dù là ban đêm thì ma thấy sếp nó cũng bỏ chạy rồi!”

Ngồi lải nhải cả một buổi, tiểu A lại một lần nữa nghe được tiếng báo thức quen thuộc từ phía điện thoại bên kia. Sau đó chính là giọng nói của sếp cậu:

“Nghe thấy chưa, 5h5 rồi đấy, cậu nói lẹ cho tôi.”

Thế là tiểu A hy sinh bật máy tính hỏi google cách xóa quầng thâm ở mắt. Ai, thật sự rất nhiều cách nha. Dùng trà túi lọc cũng hay, sếp thích uống trà, chắc có sẵn. Có điều phải để trà túi lọc ướp lạnh qua đêm, mà bây giờ thì sáng sớm rồi. Có cách dùng dưa leo, mà sếp có bao giờ ăn uống đâu, chắc chán ở nhà không có dưa leo. Mà cái giờ này có ai bán hàng thì tôi lạy người đó! Gì mà lá bạc hà, khoai tây nữa, nước hoa hồng gì đó càng không được. A, có cách dùng muối cũng được này.

“Sếp, dùng muối đi. Trộn nửa thìa cà phê muối vào 1 lít nước ấm, sau đó nhúng bông gòn vào nước và áp lên mi mắt khoảng 10 phút. Hiệu quả sẽ càng tăng nếu bạn để lâu hơn 10 phút với 1 miếng bông gòn thấm nước muối đã được thay mới. - Trích lời google- Sếp, thấy em giỏi không? Em phải tìm kiếm cả buổi trời, ngồi vất cả óc suy nghĩ biện pháp thích hợp cho sếp, tốn đến mấy trăm nơ ron, vận động tất cả tế bào não, bla bla.....”

“Cảm ơn cậu, ngủ tiếp đi. Còn nữa, nhớ giữ sức, tối nay đại chiến bang đấy!”

Sau đó, sau đó là tiếng cúp máy vô lương tâm!

Triệu Giá Vũ thực hiện đúng quy tắc được tra. Tuy không xóa hoàn toàn triệt để, nhưng cũng mất gần hết vết thâm. Triệu Giá Vũ nhìn mình trong gương ừm, cũng được, vẫn đẹp trai như thường!

Tiêu Đăng Vân thức dậy, ý thức được một điều, mình chuẩn bị hẹn hò rồi! Tuy không phải là lần đầu tiên hẹn hò nhưng cô vẫn thấy cuộc hẹn này kỳ kỳ thế nào. Nói gì thì nói, Tiêu Đăng Vân vẫn chuẩn bị thật kỹ càng. Mẹ cô ở nhà cũng hồi lâu rồi. Dù sao cô cũng nên có bạn trai rồi. Không bằng lần này nếu được thì có thể suy nghĩ một chút luôn. Mặc bộ váy đã lâu chưa thấy, Tiêu Đăng Vân thấy mình rạng rỡ hơn hẳn.

Không chỉ Tiêu Đăng Vân thấy mình rạng rỡ thêm, Triệu Giá Vũ cũng thấy cô đẹp hơn bình thường, đẹp đến mức “mất chó” của anh. Đi đường mà tất cả phong độ Triệu Giá Vũ để dành từ nhỏ đến lớn đều mất hết. Bước vào ô tô thì đụng đầu. Muốn thắt dây an toàn giúp người ta thì kéo mãi không ra. Muốn hỏi “Đêm qua em ngủ có ngon không?” thì lại thành “Đêm qua chị ngủ có ngon không?”. Thật chẳng biết để mặt mũi vào đâu. Cũng may Triệu Giá Vũ rất nhanh trở lại bình thường để hoàn thành bữa ăn của “một ông hoàng”.

bữa ăn sáng được ví như bữa ăn của một ông hoàng, trong khi đó bữa trưa là bữa ăn của một thân sĩ, bữa tối là bữa ăn của một kẻ ăn mày.

Hai người ngồi ăn trong một tiệm ăn, trò chuyện cũng có chút ngượng ngùng. Đa số là Tiêu Đăng Vân tạo ra đề tài mới để nói chuyện, mà một trong số đó là câu chuyện về nghề nghiệp. “Kịch bản” tiến hành như sau:

[Tiêu Đăng Vân]: Anh làm nghề gì?

[Triệu Giá Vũ]: Vậy cô làm nghề gì?

[Tiêu Đăng Vân]: Tôi làm cho một tòa báo, cũng phát triển khá tốt. Nhưng mà công việc của tôi cũng không nặng nề áp lực như người khác.

[Triệu Giá Vũ]: À, còn tôi làm cho một công ty game, bộ phận của tôi hiện đang quản lý một game mới.

[Tiêu Đăng Vân]: Game? Tôi cứ nghĩ những người trong nghề này thường rất ... Anh hiểu mà, phải không?

[Triệu Giá Vũ]: Tôi không hiểu? Ý cô là chúng tôi rất, rất điên khùng sao?

[Tiêu Đăng Vân]: Không không, tôi nghĩ mọi người rất khô khan, rất cục mịch. À, anh nói bộ phận anh đang làm game mới, là game gì vậy?

[Triệu Giá Vũ]: Cô biết game Tuyệt đỉnh giang hồ không?

Tuyệt đỉnh giang hồ? Không phải game mình hay chơi sao? Tiêu Đăng Vân nghe xong liền trầm ngâm. Đại thần trong game tên là Triệu Giá Vũ. Đại thần từng nói anh ngoài đời cũng tên Triệu Giá Vũ. Mặc dù biết là quen tai, nhưng không phải là Triệu Giá Vũ thật chứ!

“Anh chính là Triệu Giá Vũ sao?”

“Tôi đúng là Triệu Giá Vũ!”

Cảm thấy người đối diện không hiểu rõ ý trong câu hỏi của mình, Tiêu Đăng Vân gắng từng chữ hỏi lại:

“Ý tôi là, anh có chơi game mà anh làm không? Ở trong đó có phải anh tên Triệu Giá Vũ không?”

Nhìn cái gật đầu nhẹ nhàng của đối phương, tinh thần bền vững của Tiêu Đăng Vân sụp đổ. Trong đầu cô bây giờ chỉ hiện lên mấy chữ: Hẹn hò với đại thần!

Bạn đang đọc truyện *Đăng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 13: Chính thức hẹn hò rồi!

Triệu Giá Vũ nhanh chóng nhận ra điểm bất thường. Quả nhiên, anh vừa mới ngược đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt cứng đờ của Tiêu Đăng Vân- gương mặt như nhìn thấy sét đánh giữa trời quang. Trong một phút chốc, Triệu Giá Vũ lo lắng nhận ra Tiêu Đăng Vân không thích nhất là bị người khác lừa!

Đang định mở miệng ra giải thích mọi chuyện là ngẫu nhiên thì bữa sáng được đem lên: cháo trắng thơm phức, tỏa mùi thơm ngào ngạt cộng thêm hai ly sữa tươi. Bất đắc dĩ, cả hai người đều phải im lặng ăn sáng!

Tiêu Đăng Vân hoang mang vô độ. Rõ ràng là một người mới quen biết, sau lại biến thành đại thần ở trong game? Tính ra số lần gặp mặt của hai người kẻ cả trực tiếp và gián tiếp thì đều vượt qua số ngón tay trên hai bàn tay, vậy thì hai người cũng không thể tính là xa lạ. Nhưng mà tính đi tính lại cô vẫn thấy kỳ kỳ lạ lạ thế nào. Chắc chắn Triệu Giá Vũ cũng biết cô chính là “Tiêu Đăng Vân” trong game, vậy mà anh ta cũng không nói đến một lần. Như vậy có phải mình đang bị lừa không nhỉ? Mà cũng chưa chắc anh ta biết mình là ai? Khoan đã, nếu như mình và anh ấy cũng hẹn hò ở ngoài đời, vậy hai người có được gọi là từ ảo sang thực không? Làm sao đây, chuyện này đâu có nằm trong kế hoạch của mình! Thật bối rối nha!

Suy nghĩ chẳng được bao lâu, Tiêu Đăng Vân đã ăn xong bát cháo, trong khi Triệu Giá Vũ còn thông thả ăn chưa đến nửa bát! Ngại ngừng cúi mặt, Tiêu Đăng Vân cầm ly sữa lên uống. Khi môi cô vừa chạm vào dòng sữa, Tiêu Đăng Vân nhạy cảm nhận thấy tốc độ môi mình chạm sữa quá nhanh, trọng lượng ly sữa trên tay có chút nặng nặng. Hình như ly sữa có đầy hơn lúc này một chút. Ừ, ly sữa đầy hơn là chuyện bình thường, không phải vật nào cũng phải chịu sự giãn nở từ nhiệt sao? Có điều từ nửa ly lên thành một ly đầy, nhìn trời quang đãng, gió nhẹ thổi qua làm rơi chiếc lá, chứng tỏ trời rất mát mẻ, Tiêu Đăng Vân phát hiện độ giãn nở như vậy vượt quá mức rồi! Thế thì, ly sữa này đương nhiên không phải ly sữa lúc này của cô. Sử dụng phương pháp loại trừ khi chỉ có hai ly sữa trên bàn, đương nhiên ly sữa này là của...

Triệu Giá Vũ nhìn thấy cô ăn xong, thân nhiên cầm ly sữa của mình lên uống, quả thật tâm trạng của anh chỉ có một từ để diễn tả: WONDERFUL! Vậy là hôn môi gián tiếp rồi, còn là cô ấy tự nguyện nữa, tuyệt! Chữ tuyệt này thật không biết diễn tả như thế nào. Thực sự là nó rất..., ừm, rất tuyệt!!! Anh phải uống hết ly sữa, phải uống hết! (Chắc các tình yêu có thể tự hiểu tình huống này!)

Ừm, cắt ngang cảnh lúng túng của bạn nữ và vui sướng của bạn nam, chúng ta hãy đến xem cảnh tiếp theo. Lúc này, Tiêu Đăng Vân và Triệu Giá Vũ đang rào nhẹ bước trên phố, tận hưởng không khí trong lành. Chỉ tội chiếc xe ô tô vừa được chủ nhân yêu thương đem đi bảo hành sửa chữa tối qua bây giờ lại để trong nhà để xe nào đó rồi! Nhìn tâm trạng yên bình của Tiêu Đăng Vân, Triệu Giá Vũ nghĩ thầm có lẽ cô ấy không để ý chuyện trong game lắm, có lẽ vấn đề này không quan trọng lắm. Ấy thế mà ai đó vừa mở miệng đã luống cuống giải thích:

“Trong game anh nhìn thấy tên Tiêu Đăng Vân cũng nghĩ có thể là em, có điều anh không chắc, nên cũng không nói nhiều. Thật ra anh nghĩ em sẽ không chơi game, tất cả là trùng hợp. Nếu có biết thì anh sẽ nói với em, chắc chắn sẽ không lừa...”

“Em biết mà!” Tiêu Đăng Vân cắt ngang.

Chỉ nhẹ nhàng vậy thôi sao? Triệu Giá Vũ cứ nghĩ ít nhất cô sẽ hỏi anh này nọ, hoặc chất vấn anh, hoặc la hét, hoặc giận dữ. Vậy mà cô chỉ có thể nói nhẹ nhàng như vậy, Triệu Giá Vũ càng lo sợ hơn. Triệu Giá Vũ đột nhiên tưởng tượng đến dòng biển bình yên nhẹ nhàng gợn sóng ... trước cơn bão!

Tiêu Đăng Vân nhẹ nhàng nói, trong đầu trầm nghĩ, trong game cũng chỉ là trong game thôi, đâu có cần quan trọng hóa vấn đề. Vấn đề quan trọng, đàn ông tốt đẹp như vậy, có lẽ cô có thể suy nghĩ đến:

“Triệu Giá Vũ, chúng ta hẹn hò đi!”

Triệu Giá Vũ vừa nghe lập tức trả lời:

“Được, chúng ta hẹn ..., khoan đã, em vừa nói gì?”

Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rằng cô nói gì cũng là đúng, yêu cầu gì cũng phải đồng ý, ai dè cô đề nghị hẹn hò. Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Anh đã chờ câu này một, hai, ba,... Thôi, khả năng đếm của bộ não bị trì trệ rồi, đếm làm gì? Cảm giác linh hồn lâng lâng của mình sắp bay cao, Triệu Giá Vũ kéo lại tâm trạng bình thân đối mặt với vấn đề. Cô đề nghị hẹn hò rồi, vậy hai người là người yêu phải không? Như vậy có phải sau đó hai người sẽ gặp mặt gia đình, rồi kết hôn. Hạt giống anh trồng đã phát triển quá mức anh cần rồi. Nhưng mà, anh thích!

Nhìn khuôn mặt lúc ngây ngô như trẻ con lúc căng thẳng như ra trận của đối phương, Tiêu Đăng Vân bật cười. Một người đàn ông đơn giản như vậy, đáng yêu như vậy, lại có cảm tình với cô, cô đại gì không lấy. Nếu để rơi một bảo vật như này vào tay người khác, cô không phải rất tiếc sao? Và lại nếu thật sự nghiêm túc, hai người có thể kết hôn, cô sẽ có một gia đình hạnh phúc, rồi cô cũng sẽ có người để cùng sẻ chia công việc, để tâm sự. Sự thật chứng minh, trong khi Triệu Giá Vũ là con người theo chủ nghĩa tôn thờ tình yêu, Tiêu Đăng Vân lại là người theo chủ nghĩa hưởng thụ, quá hợp nhau!

Vì thế, hai bạn trẻ đứng giữa đường, mặt đối mặt nhau, cô gái cười tươi, chàng trai ngượng ngùng đưa tay ra sau đầu, hoa lá mọc xung quanh đường tươi chói nở rộ, ánh sáng dịu dàng phẳng phất tập trung trên hai gương mặt ấy, thật chỉ muốn kích thích các nhiếp ảnh gia đưa tay bấm máy!

Chính thức hẹn hò rồi!

Mẫu chuyện nhỏ 1: Câu chuyện chiếc xe

Chiếc xe nhỏ được đem đi tắm rửa rất vui vẻ hoạt động hết công suất đến một khu chung cư, sau đó tiếp nhận thêm một người đi đến một quán ăn sáng mà nó đi qua hằng ngày. Hay thật, bình thường đi qua nơi này chỉ mong cậu chủ vào quán ăn rồi nó sẽ ở ngoài ngửi mùi thơm ngào ngạt của món ăn tuyệt vời đó, nhưng cậu chủ không vào! Hôm nay chỉ chờ thêm một vị khách nữ, nó đã có thể ngửi mùi thơm hằng mong từng đêm. Có phải cô ấy sẽ đi cùng cậu chủ sau này không nhỉ? Thật tốt quá. Người vừa xinh đẹp vừa tốt bụng! Nằm ngửi mùi thức ăn hằng mong, chiếc xe nhỏ thấy cậu chủ cùng cô chủ đi ra, phụng phịu không chịu tiếp nhận tín hiệu từ xa từ chìa khóa. Hừ, còn chưa ngủ xong nữa mà! Thế là cô chủ đề nghị đi dạo cùng cậu chủ. Cô chủ tốt thật! Cô chủ vụn vụn tuế tuế vụn vụn tuế. Ôi nhưng mà, cậu chủ là đồ xấu xa, xấu xa! Cứ để tôi ở đây ngửi mùi không được sao, đem tôi vào nhà để xe làm gì? Ôi, mùi đồ ăn yêu dấu của tôi, ước mơ của đời tôi! Tiếc nuôi một hồi, chiếc xe nhỏ thầm nguyện rửa cậu chủ của mình. Cậu chủ xấu xa không

cho tôi ngửi mùi đồ ăn, nguyên rửa cậu không ăn được, không lấy được cô chủ. Không được không được, cậu chủ không ăn mình ngửi cái gì, không có cô chủ mình ngửi cái gì? Vậy là chiếc xe nhỏ nằm nghỉ làm sao để nguyên rửa cậu chủ mà mình vẫn có thể ngửi được mùi đồ ăn thân yêu!

Mẫu chuyện nhỏ 2: Câu chuyện bức ảnh

Một bức ảnh được đăng lên diễn đàn liền nhận được sự ủng hộ của mọi người. Bức ảnh chụp hai bạn trẻ đứng giữa đường, mặt đối mặt nhau, cô gái cười tươi, chàng trai ngượng ngùng đưa tay ra sau đầu, hoa lá mọc xung quanh đường tươi chói nở rộ, ánh sáng dịu dàng phảng phất tập trung trên hai gương mặt ấy. (Thấy câu từ quen quen hông?)

Thế là rất nhanh nó trở thành bức ảnh đạt giải nhất tuần, nhất tháng, không có nhất năm! Tuy nhiên, ngay lập tức rất nhiều người đặt bức ảnh làm hình đại diện. Mọi người truy tìm lung sục khắp nơi hai người trong bức ảnh, tìm nam tìm bắc, tìm đông tìm tây cũng không ra! Thật tội nghiệp cho các bạn vì một điều vô ích!

Sau này, khi Tiêu Đăng Văn đang dạo trên diễn đàn tìm tài liệu cho bài báo tháng này, bỗng nhiên nhận ra mình là nhân vật nổi đình nổi đám một thời. Thế là người nào đó tải ảnh về, gửi ngay qua hộp mail của ông xã kèm theo một câu nói: “Lúc đó em chỉ thấy anh thật ngây thơ như thỏ trắng, giờ chỉ thấy anh như một con sói!” (Ý của Tiêu Đăng Văn là Triệu Giá Vũ giả vờ hiền lành lừa con gái nhà người ta.)

Triệu Giá Vũ đang làm việc thì thấy hộp mail phát sáng kèm theo một bức ảnh và câu nói của bà xã, nhẹ nhàng gõ lại: “Được, tối nay anh SÓI cho em xem” (Ý này tự hiểu!)

Ngay lập tức, Tiêu Đăng Văn đỏ mặt. Hàn Vũ Đình vừa bước vào phòng nhìn thấy thế liền hỏi: “Văn văn, chị nóng à? Có sốt không? Cần nghỉ ngơi cho tốt không?” Mặt Tiêu Đăng Văn càng đỏ hơn!

Bạn đang đọc truyện *Đăng Văn Giá Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14: Phượng hoàng rực lửa

Phượng hoàng là một loài chim bất tử, nó được xem như là vua của các loài chim. Với hình dáng được mô tả là đầu gà, hàm én, cổ rắn, lưng rùa, đuôi cá có năm màu và cao sáu thước, phượng hoàng tượng trưng cho sáu vật: đầu là bầu trời, mắt là mặt trời, lưng là mặt trăng, cánh là gió, chân là đất, đuôi là các hành tinh. Lông của nó đại diện cho màu sắc là ngũ hành.

Phượng hoàng được xem là bất tử bởi nó sẽ tự thiêu chính mình và tái sinh từ đống tro tàn. Phượng hoàng là linh vật đứng thứ hai sau long- rồng. Khi phượng hoàng được kết hợp với rồng, nó được xem là biểu tượng của cuộc sống vợ chồng hài hòa hạnh phúc. Ngoài ra, người ta kiêng kỵ để hai con phượng hoàng cạnh nhau, bởi nó là biểu tượng cho tình yêu đồng tính. (Từ xưa con người đã biết đến LGBT!)

Quan trọng hơn, phượng hoàng là đề bài đang làm khó Tiêu Đăng Văn!

Tiêu Đăng Văn vốn nằm trên giường, máy tính trước mặt hiện lên trang web game quen thuộc, tay nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ để tăng điểm nghề. Cho dù bây giờ biết là bang chắc chắn thua đi chăng nữa, mọi người vẫn luôn cố gắng tìm kiếm một kỳ tích. Ai ngờ cô thực hiện nhiệm vụ chưa bao lâu, hệ thống thông báo cô đạt được yêu cầu để kích hoạt phượng hoàng. Phải biết trong game này mặt dù có rất nhiều thú nuôi, nhưng tứ linh (long lân quy phụng) vẫn là đẳng cấp nhất. Người chơi khi đạt được yêu cầu để kích hoạt linh vật đều phải trải qua kiểm tra mới lấy được linh vật về. Mà linh vật trong game là duy nhất, một khi đã có người kích hoạt được thì người sau sẽ không có cơ hội. Linh vật đầu tiên là rồng thuộc về Triệu Giá Vũ, nên bây giờ cô chỉ có thể kích hoạt linh vật tiếp theo là phượng hoàng. Giống như các nhiệm vụ trọng yếu của học sĩ, màn hình hiện lên các câu hỏi về phượng hoàng. Tất cả khoảng chục câu hỏi, mà thời gian thực hiện chỉ có một phút, cho nên kiểu này thì cho dù có tra Google cũng không nhanh được vậy!

Cũng may Tiêu Đăng Văn từng tìm hiểu về tứ linh cho chuyên mục của mình cách đây vài tháng nên cô vẫn còn nhớ khá rõ. Nhanh chóng đánh dấu tích vào các ô trống, Tiêu Đăng Văn ngồi nhìn kim giây ở đồng hồ quay đều đều. Đứng, hay không đứng? Nếu đứng thì may, nếu không đứng dù chỉ một câu, kích hoạt phượng hoàng của cô coi như thất bại! Mặc dù đã từng nghiên cứu nhưng Tiêu Đăng Văn vẫn rất sợ hãi. Nếu như chỉ sai một câu, cơ hội của cô biến mất! Nếu như vậy, ài, cuộc đấu tiếp theo của bang phải như thế nào đây! Lấy tay che mắt, Tiêu Đăng Văn bấm vào chuột trái. Lập tức một tiếng nhạc vui vẻ vang lên, Tiêu Đăng Văn biết mình đã đạt được rồi. May quá, vậy là đã có được phượng hoàng rồi!

Bỏ ra một ít bạc để kích hoạt thành công phượng hoàng, Tiêu Đăng Văn nhanh chóng cười lên lưng phượng hoàng bay đến đấu trường. Phượng hoàng giang rộng đôi cánh, vỗ vỗ thật duyên dáng bay đến đấu trường, không để mắt kẻ nào đáp xuống bàn cân của Cái Bang. Lập tức, chiếc cân vốn đang ngã nặng về bên trái lại lập tức nghiêng về bên phải. Điều còn lại, ài, không phải nói đến!

Kênh thế giới được một phen rầm rộ:

[Vô gia cư]: văn văn, lấy đc phượng hoàng rồi à

[1+1=2]: Tứ linh chỉ còn lại hai thôi

[Tôi là ai]: sướng nhỉ

[Vô gia cư]: làm thế nào để lấy đc linh vật thế

[Đình đình]: sao, cậu có hỏi trăm người cũng như một thôi, cậu chẳng lấy đc đâu!

[Đê tiện]: đê tiện thật

[Đình đình]: nói ai đấy, nói lại nghe xem nào.

[Đê tiện]: dạ chị em không dám!

[Đẹp có quyền]: Sao đây đình đình, vân nhi bang tôi lấy đc phượng hoàng nên cô ghen à?

[Đình đình]: Cho dù là ai đi nữa thì cũng là của người ta, mở miệng đóng miệng là bang tôi bang kia, thấy nhà sang bắt quàng làm họ à?

[Tiểu tam vô tội]: Muốn đánh nhau sao đình đình, thích thì chúng ta làm lại cuộc đại chiến bang đi, bang tôi không sợ đấy.

[1+1=2]: lại cãi nhau rồi, nhưng mà sever ta có long phụng sum vầy rồi đấy, hay thật!

[Vô gia cư]: oi, triệu đại học sĩ với tiểu đại học sĩ đâu rồi, ra đây nói chuyện với coi

[Ta bao hết]: người ta bận hèn hò rồi!

[Triệu Giá Vũ]: Im lặng để tôi hèn hò!

[Vô gia cư]: ...

[Ta bao hết]: ...

[Kênh thế giới]: ...

Toàn bộ im phăng phắt. Mà ai đó vừa gây chuyện xong thì thoát game luôn rồi!

—

Phòng họp bang:

[Ta là bang chủ cái bang]: Ăn mừng đi mọi người, ăn mừng đi

[Đại tẩu]: ăn gì, ăn kiểu gì, có rảnh thì phát lì xì cho bang đi

[Lâm Chấn Phong]: boss đừng uống say nhé, uống say thì ai phát tiền cho tôi!

[Đẹp có quyền]: Phải để bang chủ uống say thật say, sau đó ông có làm gì thì tội mình còn ghi lại làm con tin, tui đang để ý trang bị mới ra của ông đấy

[Tiểu tam vô tội]: nhẹ giọng lại, ông mà biết là ông thức cả đêm nay rồi sao mình lấy đồ vui đc! Tui còn đang mong lấy được con rắn của ông kia, nhìn để thương lắm!

[Lâm Chấn Phong]: Máy tím nói ra hết rồi kia!

[Đại tẩu]: phong nhi, cậu uống rượu à, dạo này xưng hô loạn cả lên

[Đẹp có quyền]: này, có gì thì bình tĩnh, đừng làm điều gì dại dột đấy

[Tiểu tam vô tội]: Nam thần của bang, nam thần lạnh lùng, nam thần băng lãnh, nam thần chạy đi đâu rồi, trả nam thần lại cho tôi!

[Lâm Chấn Phong]: !!!

Tiêu Đẳng Vân nhìn bang nói chuyện, thầm nghĩ họ thật ngây thơ. Mấy người này ngày trước còn chạy đi tìm kiếm điểm nghề khắp nơi, bây giờ có thể cười nói vậy là hay rồi!

[Tiểu tam vô tội]: mới vừa ở kênh thế giới về, vân nhi, ngoài kia người ta nói tới muội kia!

Bạn nữ nào đó bị điểm danh không khỏi giật mình, lướt chuột ra kênh thế giới mà không thoát khỏi tâm trạng bàng hoàng. Gì mà long phụng sum vầy, gì mà hèn hò, gì mà hạnh phúc tràn trề, gì mà sớm sinh quý tử, gì mà tình thương mến thương hèn hò lãng mạn âm áp, cả một đồng người còn gửi thư chúc mừng này nọ, có thấy nick của hần (Triệu Giá Vũ) không sáng không hả?

Triệu Giá Vũ, anh ăn gian! Anh dám gây chuyện rồi bỏ lại cho em xử lý! Triệu Giá Vũ, em dối, chính thức dối!

Bạn đang đọc truyện *Đằng Vân Giá Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.